

Cronica Timpului

*Motto:
„Societatea e mișcare,
statul e stabilitate!”*

*Mihai Eminescu
1850-1889*

Publicație de cultură, atitudine și performanță

*Uniunea Ziaristilor
Profesioniști din România*

*Anul X
nr. 116-117
ianuarie - februarie
2025*

Preț - 10 lei

Așa grăit-a EMINESCU!... (1)

*Nicolae VASILE
Membru al Academiei de Științe
Tehnice din România*

Pagina 2

Este greu să-l cunoști pe Eminescu!

Gabriel DRAGNEA

Pagina 3

...a inimii clepsidră

Nicolae CABEL

Pagina 4

Rugăciunea inimii – ISIHASMUL

Pr. prof. dr. Ioan STANCU

Paginile 6-7

Sub Aripa artei

*Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU
George VLAICU*

Paginile 8 și 9

O amintire de neuitat

Marin VOICAN-GHIOROIU

Pagina 15

Decăderea din drepturi părintești

Avocat Mariana-Daniela BĂDESCU

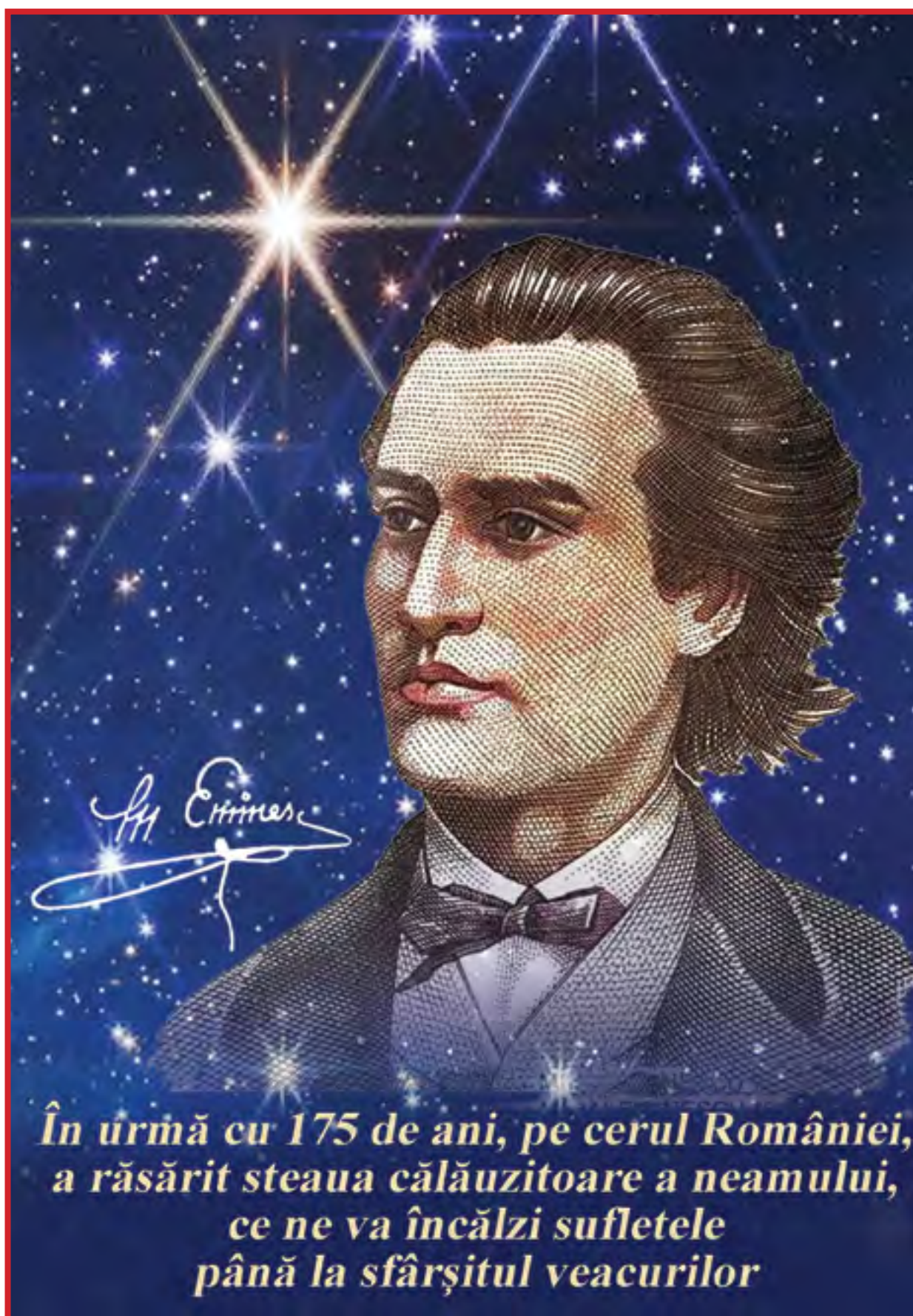
Pagina 21

Un secol pe piste de bob și sanie

Radu LEVÂRDĂ

Pagina 22

**În urmă cu 175 de ani, pe cerul României,
a răsărit steaua călăuzitoare a neamului,
ce ne va încălzi sufletele
până la sfârșitul veacurilor**

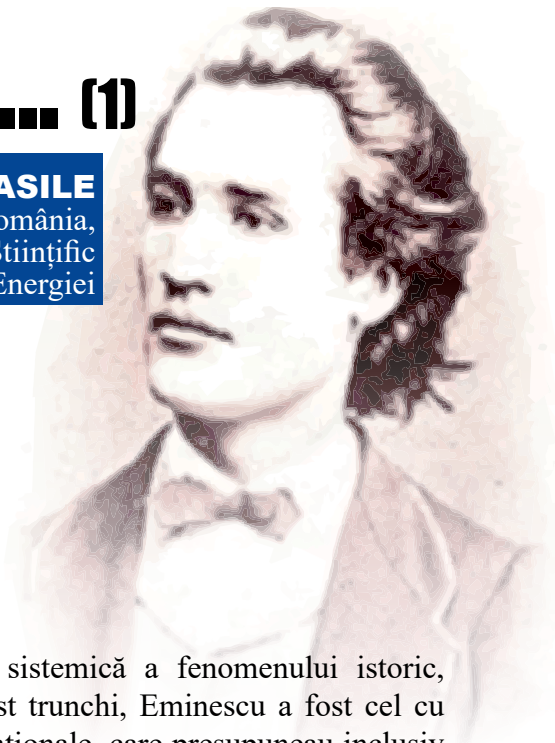
Așa grăit-a Eminescu!... (1)

Nicolae VASILE

Membru al Academiei de Științe Tehnice din România,
Fost președinte al Consiliului Științific
al Comitetului Național Român al Comisiei Mondiale a Energiei

Ideea titlului, prin parafrizarea marelui filozof german Nietzsche, este mai veche. A folosit-o Sorana Georgescu-Gorjan, în cartea Așa grăit-a Brâncuși, Editura Scrisul Românesc, 2011, ulterior apare în articolul Așa grăit-a Eminescu, postat în 13.01.2012

(<https://epochtimes-romania.com/news/asa-grait-a-eminescu---137868>),
după care au mai folosit-o și alții.

De ce Eminescu?... Pentru că fost-au mai mulți care grăit-au despre români și România. Pentru a găsi un răspuns la această întrebare ar trebui făcută o incursiune prin modelele filozofice, domeniu atât de drag marelui poet. Apropo, se face o mare nedreptate definind-ul pe Eminescu doar ca marele poet, pentru că el a fost mult mai mult decât atât.

Voi începe cu propria-mi încadrare epistemologică a lui Eminescu, care-l plasează pe culmi greu de comparat chiar și pe plan mondial. Definind neeuclidianitatea unei persoane ca fiind acea capacitate a acesteia de a crede în ceva atât de puternic încât și-ar da și viața pentru atingerea unei ținte [Nicolae Vasile, Sistemismul, Editura Favorit, 2017], istoria a confirmat că el era neeuclidian în trei direcții: iubire, poezie și nație. Ar fi dus o luptă, până la dispariția sa fizică, pentru fiecare dintre acestea.

Dacă facem o comparație cu înaintașul său Schopenhauer, a cărui influență o declara, care avea la baza filozofiei sale noțiunea de voință, Eminescu adăuga la aceasta un conținut substanțial de acțiune, prin diverse instrumente, din care aş remarcă presa, teatrul etc. Adică, mai pe românește, Eminescu n-a fost un contemplativ, „n-a stat cu mâinile-n sân” văitând poporul român, ci a fost mereu în prim planul unor acțiuni concrete menite să-l apropie de țintele stabilite. Interesant, din punct de vedere sistemic, este că el a întrepătruns direcțiile de neeuclidianitate făcând ca acestea să se ajute între ele. Astfel, iubirea apare și-n poezie, și-n slăvirea nației, poezia fiind un instrument în iubire și-n promovarea nației, iar nația acoperă tot, inclusiv iubirea și poezia. Până la urmă, după dovezile existente în prezent, iubirea de nație i-a adus sfârșitul fizic.

Dacă încercăm să-l încadrăm în modelul constructivist, introdus de omul de știință și filozoful român Adrian Bejan [Adrian Bejan, J. Peder Zane, Design în natură, Editura AGIR, 2013], oricare din cele trei neeuclidianități reprezintă tot atâtea pericole pentru continuarea curgerii fluidului său esențial, care pentru ființele vii îl reprezintă viața. Tot prin prisma acestei teorii, care generalizează explicarea genezei modelului arborescent (sistemul hidrologic al unui fluviu, sistemul sanguin, sistemul nervos, sistemul energetic, sistemul informatic etc.), ne putem gândi și la un sistem arborescent al nației, format din ramificațiile rădăcinilor, continuând cu un trunchi și apoi dezvoltând coroana. Conform acestui model, putem considera că nivelul zero îl poate reprezenta formarea României ca stat, după unirea Țării Românești cu Moldova, moment pe care Eminescu l-a trăit în direct, iar plenitudinea activității sale face parte din baza trunchiului arborelui nației române.

Dacă tot am utilizat o abordare sistemică a fenomenului istoric, să continuăm în același mod. În acest trunchi, Eminescu a fost cel cu viziunea. Elemente ale construcției naționale, care presupuneau inclusiv unirea cu Transilvania, Catedrala Mântuirii Neamului face parte din aceeași viziune. Despre aceasta primul a vorbit Ioan Slavici, la bătrânețe, cu un

an înainte de moarte, în Revista „Arhitectura”. Contextul ideii era comparația cu Ștefan cel Mare care ridica câte o biserică după fiecare victorie, iar atunci românii tocmai cuceriseră reduta Grivița, în războiul de independență. Eminescu inventase și un salut specific acelor vremuri: Trăiască nația! Sus cu dânsa!

Nicolae Iorga a realizat un model istoric al acestei perioade, dar, deși în literatură sunt multe momente critice ale acelor momente, trebuie recunoscut adevărul că execuția transformărilor acelor vremuri s-a realizat de către politicieni, de menționat fiind Alexandru Ioan Cuza, Regele Carol I etc. Să ne amintim că atunci și-au pus bazele instituțiile caracteristice ale unui stat modern precum: Academia Română, Banca Națională, Poșta Română, primele Universități, primele Camere de Comerț etc.

Dacă pentru dezvoltarea istorică generală a nației române Eminescu a fost vizionarul, pentru literatură el a fost chiar făuritorul unui trunchi literar modern, care a introdus România în rândul lumii și a condus la dezvoltările ulterioare.

Valul ideologic apărut după înfăptuirea Marii Uniri, avându-l în frunte pe filozoful Nae Ionescu, urmat de foștii săi studenți, au extins acest trunchi istoric în multiple direcții.

Având în vedere cum a crescut arborele nației române, conform teoriei constructale menționate mai sus, și dezmembrarea acesteia, la fel ca a oricărui sistem arborescent, să sperăm că nu se va ajunge acolo niciodată, se va face, conform aceluiași model, de la cele mai mici ramuri spre trunchi, așa cum observăm că se întâmplă când se usucă un pom sau când îmbătrânește un om. Deci, chiar și în această ipotetică tristă situație, trunchiul nației rămâne mult după aceea, iar Eminescu va fi acolo. D’asta trebuie să ținem cont de ce grăit-a Eminescu, chiar și-n zilele noastre și mult după acestea.

Emil Cioran, unul dintre cei care au exteriorizat cel mai mult regretul generației sale, spunea cel mai mult regretul generației sale, spunea că după ce România a devenit mare, întârzia să fie și măreață. Iată ce spunea în „Schimbarea la față a României”: „Tot ce s-a creat până acum în România poartă stigmatul fragmentarului. Afară de Eminescu, totul este aproximativ. Nici unul nu ne-am lăudat cu el. Căci nu l-am declarat, cu toții, o excepție inexplicabilă printre noi? Ce a căutat pe aici acel pe care și Budha ar putea fi gelos? Fără Eminescu, am fi știut că nu putem fi decât esențial mediocri, că nu este ieșire din noi înșine, și ne-am fi adaptat perfect condiției noastre minore. Suntem prea obligați față de geniul lui și față de turburarea ce ne-a vărsat-o în suflet.”

Limba română, însemn național

*Secunde, minute,
ore, zile și săptămâni multe,
luni, ani, decenii,
secole și chiar milenii,
toate la un loc s-au adunat
și nația română au format.
Totul pare a fi gata,
mai trece una,
mai vine alta,
ca orice se naște pe lume,
avea nevoie și de un nume.
L-a găsit un înaintaș isteț
și vine de la un imperiu măreț.
România, ca nație,
născută dintr-a Domnului grație,
are un imn,
care sună, nu a veselie, ci a chin,
are o monedă
care, după nume, trebuie să ragă,
dar ea pare că mai mult se roagă,
are o stemă
care este mai mult o anatemă,
avea pe ea sonde și păduri,
care deveni-vor amintiri,
are o limbă,
altfel decât simbolurile celelalte,
doar de aleșii nației
din când în când votate,
noi toți, cu suflet de român,
cei care nația română o iubim,
o votăm de câte ori vorbim.*

Nicolae VASILE

Este greu să-l cunoști pe Eminescu!

Gabriel DRAGNEA

De zeci de ani se vorbește despre Eminescu, dar prea puțini sunt aceia care și reușesc să o facă într-un mod documentat și clar despre personalitatea lui și despre ceea ce a lăsat în urma sa. Eminescu nu este o banală potecă, ci un drum, în măsura în care se înțelege scopul și rolul alegerii lui. Din păcate, drumul a devenit un traseu montan în care sunt ignorate semnele specifice.

A-l alege pe Eminescu pentru toată complexitatea lui poetică și jurnalistică este un act de curaj, de dorință a înțelegerii lumii, a vieții, de înțelegere a tăcerii, dar și a zgomotului. Este greu să-l cunoști pe Eminescu! Poate, tocmai de aceea, deși a fost tradus în foarte multe limbi străine, nu a fost înțeles, așa cum puțini români îl înțeleg. În urmă cu vreo două luni de zile vorbeam cu un bun prieten, poet și el, tocmai despre fenomenul Eminescu. A fost dureros să conchidem că, deși noi îl plasăm în universalitate, pe plan internațional Eminescu este un necunoscut. Mulți ați fi tentați să puneți întrebarea: a cui este vina pentru eșecul Eminescu? Cred că a nimănui. Consider că Eminescu a venit în literatura română pentru a vitaliza, pentru a energiza o cultură națională, nu internațională, pentru a creiona o schiță nouă în care interesul față de carte și literatură română să conteze pentru poporul său, în mare măsură neștiutor de carte. Subliniind pe marginea celor spuse mai sus, aceeași idee se regăsește și în ziarul „Românul” din iulie 1889, așadar tipărit la o lună de la moartea poetului: „Neue Freie Presse din Viena, făcând necrologul regretatului nostru poet Eminescu, zice între alte elogii că alături de Alexandri, Eminescu e cel mai însemnat poet al României și el a probat în poeziile sale că limba română, ce era desprețuită acum câte-va decenii, ca limbă a țaranilor este în stare să satisfacă exigențele cele mai înalte și mai dificile ale creațiunii literare.” În aceeași notă tristă, C. Mille, în ziarul „Lupta”, din 1887, într-un articol gândit a fi un semnal de alarmă cu trimitere la existența cruntă a lui Eminescu din ultimii săi ani de viață, scria astfel: „Pentru un cerc restrâns de oameni, Eminescu deveni, cu drept cuvânt, poetul cel mai talentat al României contemporane. Și astfel și-a trăit poetul traiul mai bine de zece ani din viața sa, anii bărbăției lui literare, aproape necunoscut de nimeni, nepublicat decât în cele 5.600 de exemplare ale Convorbirilor, negat de aproape toată lumea cu pretențiuni literare și neștiut de vulgul necuvântător și necugetător.” Dați-mi voie să o spun din nou: e greu să-l cunoști pe Eminescu! Eminescu este un reper pentru noi, românii. Pentru străini, în măsura în care îl vor putea identifica, este doar un poet ca mulți alții. Pentru românii care îl cunosc pe Eminescu, el este un reper pentru dezinstalarea utopiilor personale, ale fiecăruia dintre noi. Este greu să-l cunoști pe Eminescu! Posibil ca limba română să fie prea grea, prea incomodă la traducere și tind să cred că există un mare adevăr aici. Așa cum apare în revista „Convorbiri literare” din 1939, în acest număr comemorativ, dedicat împlinirii a 50 de ani de la moartea lui, există un citat al jurnalistului maghiar Korvin Sándor, care, încă din 1934 spunea astfel: „Eminescu, puțin cunoscut din pricina limbii, face parte din poezii tragici europeni ai epocii sale, prin universalitatea spiritului său”. Cu toate acestea, Eminescu a fost tradus – așa cum apare în chiar cuprinsul revistei „Convorbiri literare” mai sus amintite – în italiană, polonă, bulgară, albaneză, greacă, iugoslavă, maghiară, slovacă, arabă, engleză, rusă, suedeză, cehă, japoneză, evreiască, germană, franceză și latină. Cu tot efortul traducătorilor români, cu toată aprecierea scriitorilor străini ai vremii, care au scris și analizat opera lui Eminescu, el rămâne astăzi, pentru o lume întreagă, un necunoscut. Faptul că versurile lui au fost puse pe note muzicale de către compozitorul ceh Antonin Srba, că poezia „Peste vârfuri” i-a fost tradusă în japoneză și ulterior publicată în Revista Academiei Naționale Japoneze, în 15 iunie 1936, chiar dacă pentru anumite caracteristici și calități umane el a fost comparat cu autodeclaratul profet Abul-Taieb-al-Mutanabi (915-23 septembrie 965), poet al curții emirului Siriei, Saif-al-Daulat, chiar dacă s-au găsit punți de legătură cu scriitori sau teme din literatura greacă, suedeză sau japoneză, iată că, din păcate, Eminescu nu a trecut proba timpului. De ce? Pentru că este greu să-l cunoști cu adevărat pe Eminescu! Dincolo de argumentele pe care le putem aduce în sprijinul limbii române, apărându-l astfel pe Eminescu – că versurile sunt greu de înțeles și tradus, respectându-i-se în sincron atât sensul cuvintelor cât și melodicitatea lor – nu putem să nu analizăm sumar jurnalistic

eminesciană. Dacă ar trebui să ne găsim vreo vină cu privire la receptarea corectă a lui Eminescu pe toate planurile sale scriitoricești, aceea este că nu ne-am familiarizat cu textele sale jurnalstice și nu ne-am asumat fondul mesajului transmis. Iar mesajele sale, din articolele publicate în mare parte în „Timpul”, nu erau nici pe departe cuminti, așezate, confortabile, îmbrățișând fățarnic umbre umane în numele unui interes personal. Astfel că, Eminescu a fost un personaj incomod pentru mulți ai vremii lui și, se pare, prin gândirea lui aprigă exprimată demn în favoarea alor lui, el a rămas și azi un tulburător de ape în zile aparent senine. În urmă cu 20 de ani, discutând despre mari

Fotografie colorizată și îmbunătățită de Florin Roștariu

dezamăgiri cu acad. Zoe Dumitrescu-Buşulenga, dumneaei a subliniat concret, în tonul celor teoretizate mai sus, exemplificând: „Pagina din Dilema de acum câțiva ani, în ziua aniversării lui Eminescu, când a apărut o bancnotă de 1 000 de lei. Asta era valoarea poetului. Am crezut că fac infarct. În interiorul revistei erau numai articole de denigrare. Tinerii care scriu despre el, ori nu-l cunosc, ori sunt obsedați de superioritatea lui și sunt complexați. Este greu să-i cunoști opera. Dacă nu realizezi sinteza, orizontul gândirii lui, n-ai înțeles nimic din el.” și, pentru că azi, oricine ar spune și orice ar zice de bine despre Eminescu, nu interesează, dați-mi voie să închei cu un citat, așa spune profetic despre Eminescu, prin cele scrise de Alexandru Vlahuță în „Scrisoare către cetitori”, din ziarul „Lupta”, ianuarie 1887: „Trăește înse în țara asta un om într'adevăr superior și într'adevăr sărac. (...) Și cu toate acestea e un om mare, da – un om mare, în toată puterea cuvântului. Numele lui va trece în istorie. Copii în școală îi vor învăța biografia, și peste câte-va sute de ani va fi o chestie foarte secundară și mai de nimeni cercetată, cine-a domnit și cine-a fost prim-ministru în țara asta către apusul veacului al nouă spre zecilea, dar nu se va găsi om cu puțină cultură, care să nu știe cine-a fost cel mai mare poet, cine-a fost singurul poet de-o adevărată valoare în zilele noastre.” Privind la cele întâmplate în secolul trecut și la diplomația cocoșată a prezentului, sunt ferm convins că și în viitorii 50 de ani se va găsi cineva care va spune la fel: este greu să-l cunoști pe Eminescu!

...un izvor - poveste

✍ Nicolae CABEL

*...femeia-n sine, asta-i poezia...
o orgă-preot fără de odăjdii,
când noi plăti-vom soartei, grav, simbria
spre a sorbi din tandrele primejdii...*

*o treaptă noi urcăm, apoi o alta,
prin cutezanța gândului-palpit,
învăpăiat de aspirația, înalta,
spre un mister al faptei, cuvenit...*

*o sferă-cuib lumina o emană
prin licuricii clipelor ce dor,
de a candorii veșnicității rană,*

*ca strajă veche-n crezul tuturor...
iar ea, prin timp, frumoasă va rămîne,
a vieții însăși de nestins minune..*

01.10.24

*...nu poate fi nicio iubire scundă!
duce cu ea și diamante negre...
și traversînd capricii de-o secundă
ivește pur îndrăgostiri integre,*

*ce nu se sting vreodată 'în nepăsare,
cît sufletul chiar soarele sărută...
iar dorul, tău ce trece pe cărare,
lasă în urmă adieri de ciută;*

*în trena lor stau simțurile toate,
cu roua – perle-n pînza-de-paing...
și, uneori, cu nard ce mai socoate,*

*că n-aș putea vreodată să-i înving
corabia, ce pare în derivă,
tot cu iluzii din astral arhivă..*

04.10.24

*...acesta-i visul sacru...amiral...
el are umeri, tors dintr-o sculptură
și se topește-n dorul meu spiral,
spre-al regăsi chiar în a ta făptură...*

*vezi, taina pură, astăzi o declină,
cu-a sale aripi ce aprind speranța,
hrănită de-a tăcerii grav lumină,
cînd prin furtună crește alianța*

*dintre talaz și stranii albatroși;
n-au așteptat norocul...ca să-i scape
de șerpui îndoielii lunecoși,*

*ce mai pîndesc din blestемate ape...
doar tu, o stea, din noaptea mea albastră,
clipești uimită înspre nunta noastră...*

09.10.24

*...iluzii modelate-s în argilă,
cînd corbii serii ne vestesc alt drum,
spre-a-mbrățișa o toamnă juvenilă,
cu-a sale burniți cu vetust parfum...*

***suveica-timp**, agilă se strecoară,
eternă luntre prin a noastre vise,
cu nostalgii ce-au fost odinioară
febrile doruri...azi cu uși închise;*

*în dimineața nouă, orfică-n destin,
oferi oglinzii voluptuos cărare,
iar sacerdoțiul de lunar pelin*

*deschide, prin uimire, o-ntrebare
despre trăirea unică...profundă,
pe-a dăruirii sufletească undă...*

02.10.24

*...femeia-n zori începe altă viață...
iubește-o, deci, febril ca-nțîia oară,
cu roua dăruirii blînd pe față,
cu taina nemuririi din vioară,*

*cu aripa-i de fluture-minune
și pas plutind pe-o îngerie scară,
cînd clipele-i șoptesc suav „tu,du-ne“
și nu lăsa uimirile să piară...*

*s-avem în veci al soarelui scăldat,
și-ncet ardorii să-i găsim hotarul...
palpit prin veac ni-i dorul fulgurat*

*spre-a da iar toamnei feciorelnic, darul...
acela care azi înseamn 'o veste –
iubirea ta-i chiar **un izvor-poveste**...*

05.10.24

*...tu ai venit spre mine ca lumină,
cu suflet-licurici spre îndrăgire,
dintr-un tărîm de dincolo de fire
și mi-ai adus o prea calin stamină,*

*din plai-de-gînd, cu înălțimi ce par
a fi deschis la spirite ospățul
și-a oferit ideilor răsăfățul
și-al judecății pururea cîntar,*

*făr' de-ndoiala rece, tremurată,
ce mai slujește astăzi nimănu
și-și are rost în al uitării cui*

*ce ne-a rămas din vremea de-altădată...
și-am vrea profund să primenim în noi
trifoiul vechi cu patru frunze noi...*

10.10.24

*...**un zeu ștrengar** sălășluiește-n mine,
pîn-am să plec spre ultimul tărîm;
și-oi deveni al astrelor confîne...
cînd pui de stele-n palme am s-adun;*

*sau voi lua tăcerile-n arendă,
pe căile lactee să presar
chiar vise căzătoare din...agendă,
cuvîntul sfînt – iubirilor stegar...*

*ce poeziei va aduce sănii;
și-albaștri mînji, ce aburesc sub nor
în trap mărunț...s-alunge și dihănii,*

*ce mai rîvnesc lumina tuturor...
apoi voi pune gîndurile scut
acelui dor...din care m-am născut...*

03.10.24

*...nu poți aduce clipei tatuaje;
ea-i pruncul-dor al orei selenare,
cînd trubaduri cu rimele-n bordaje
șes înspre inimi înzeit cărare*

*și venerînd frumosul și candoarea,
ce fac din gînd o magică firidă
în care-ncap o mîngîiere, floarea
și chiar iubirea – dezinvolt corridă...*

*în ea-s atîtea mituri efemere
ca-n viață, știm...și nu puține vise,
cu umbre de lăstun ce dau putere*

*prin Logosul cu granițe deschise...
se face-astfel, **în cer și pe pămînt**,
s-avem destinul frunzelor în vînt...*

06.10.24

*..în doi, senini, pe-a visului faleze,
strîngeam febril ce-duce amintirea,
iar focul pur și fără ipoteze
ne înțețea, prin zbatere, iubirea...*

***erai și ești** neîntrecut frumoasă
în anotimp...cu toamna într-o barcă,
lăsînd trecut sub înțeleaptă coasă,
cît dorul meu din taină-și mai descarcă,*

*prin clipele, cu ornicul vecine,
în traista ce mlădie viitorul
cu hărnicia sfîntelor albine,*

*ce-mpart azi veșnicia doar cu zborul...
și-acum sîntem și muritori și zei,
prin chiar destinul boabelor de mei...*

11.10.24

**Cititorule, cuvintele cu litere îngroșate (bold)
reprezintă titlul poemului**

„Cronica Timpului” - 10 ani de la apariție

Dr. **Clementina TIMUȘ**

Îmi este plăcut să reiau pe firul amintirilor, pregătirea primului număr al „Cronicii Timpului” ajunsă, iată, la aniversarea a 10 ani de apariție sub auspiciile Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România... prilej de a retrăi emoții, întâlniri cu personalități culturale, sportive, diplomați și o foarte amicală colaborare... Răsfoiesc numerele de revistă și retrăiesc momente de mare emoție...

Sunt necesare câteva precizări legate de pregătirile anterioare. Grupul de amatori jurnaliști care s-au implicat în lansarea acestei publicații a fost susținut de jurnalistul Doru Dinu Glăvan, președinte UZPR, cel ce a decis reluarea activității Uniunii Ziariștilor din România înființată în anul 1919. Ne-a făcut invitația de a deveni membri ai uniunii, în baza experienței la editarea publicației „Cronica Fundațiilor”, inițiată în anul 2000 de doamna Rodica Subțirelu, redactor șef, Mihaela Rusu și alți colaboratori cărora mă alăturasem și împreună cu care am pregătit activități culturale, de educație, contacte cu școli prin organizare de concursuri, promovarea unor talente lirice, premieri. Ne regăseam zilnic în redacția situată într-un bloc de pe strada Academiei și cu entuziasm puneam la cale noi contribuții, alegeam imagini, corectam și selectam multele articole primite, participam la activități ale altor fundații și organizații... și era o frenezie, un entuziasm și o bucurie pe care le așteptam cu nerăbdare zilnic.

Apresiasi această publicație și entuziasmul grupului de lucru redacțional, președintele uniunii a considerat că este momentul ca activitatea de jurnalist a lui Mihai Eminescu la „Timpul” (implicarea lui în probleme politice, economice, sociale, educaționale din acele timpuri, riscând confruntarea cu actorii decizionali) să fie mai concret cunoscută prin organizarea de activități diverse, precum și printr-o publicație cu apariție lunară. Publicația denumită la înființare „Cronica Timpului” sugera un arc în timp cu activitatea la ziarul „Timpul” a lui Mihai Eminescu, dar și necesitatea ca această publicație să fie o oglindă a demersurilor de a face cunoscute evenimente culturale, personalități din toate domeniile, care să-și prezinte contribuțiile în varii domenii de activitate: istorici, artiști ai scenei și condeiului, actualități și strategii medicale, profesori universitari și contribuțiile lor, diplomați, invitați din străinătate, români plecați peste hotare, continuând activități culturale tradiționale, sărbătorind tradițiile neamului.

„Cronica Timpului” a ilustrat prin articole, elaborate de colaboratori, cu diverse experiențe profesionale, dornici de a le face cunoscute și de către alți cititori, dar și manifestări precum „Seratele „Eminescu, jurnalistul” organizate la Institutul Cultural Român, în diverse teatre sau centre culturale, precum cel al Sectorului 2, concursuri, recompensarea celor ce s-au implicat în susținerea creației poetului național în țară, dar și în afară, prin comunitățile de români din diaspora.

Una dintre direcțiile de cercetare a fost susținută de prof. Dan Dulciu filozof, eseist, diplomat care, împreună cu prof.univ. Florin Cristian Gheorghe, matematician, dar și exigent cercetător al arhivelor în căutarea documentelor autentice privind

raporturile lui Eminescu cu realitățile vremii. Ne este cunoscută rigoarea cercetătorului și pasiunea cu care descifrează alături de colaboratorul său prof. Tiberiu Spircu documente inedite din arhivele Vaticanului și ajunse, încă din timpul comunismului, în Arhivele Naționale și, deci, disponibile studiului: Listele lui Lakman despre Societatea „Carpați” constituită din români trăitori în spații adiacente României anilor când Eminescu era jurnalist, acestea fiind Bucovina, Ardealul, Basarabia (nr. din anul 2018).

Printre alți invitați a fost și poetul, scriitorul, diplomatul Nicolae Dabija din Republica Moldova care ne-a vorbit despre copilăria sa în care mama îi învăța rugăciuni în limba română, precum și poezii de Eminescu, el crezând că sunt de asemenea rugăciuni, apoi despre experiența siberiană a celor deportați. Tulburătoare a fost și prezența unei tinere din Republica Moldova care studiază în Franța și poemul ei despre libertatea țării sale și dorința de integrare europeană.

O impresionantă întâlnire a fost inițiată de președintele Doru Dinu Glăvan, el însuși jurnalist sportiv, cu stele ale sportului românesc: Ilie Năstase, Ivan Patzaichin, Mircea M. Ionescu-jurnalist sportiv, scriitor, membru al Asociației Internaționale a Presei, membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, arbitru corect... fidel celor două „amante” ale sale fotbalul și teatrul... (și aș adăuga și familia), care și-a lansat o carte de poeme dedicate marilor campioni ai sportului românesc. Păstrez volumul ca omagiu adus acestor mari actori ai sportului românesc.

În genere, aceste serate erau intens pregătite cu materiale speciale distribuite auditoriului pentru

a augmenta importanța participanților prezenți sau doar comemorați, distribuind diplome de participare, sau de recunoștință, transformând serata într-un act cultural mult apreciat, cu fragmente muzicale, artistice.

Îmi este plăcut să revăd în amintiri reuniunile de la redacție, pregătirea fiecărui număr, alegerea ilustrațiilor, primirea colaboratorilor, susținerea lor, promovarea cărților editate și, a propos, uniunea a realizat și o editură UZPR, în care au publicat mulți dintre contributorii la „Cronica Timpului”, dar și prezentarea altor lucrări de valoare elaborate de specialiști. Și nu aș trece cu vederea promovarea unei lucrări, Ceramica un opus, a prof. Lucia Neagu, soție de diplomat, cu studii efectuate în China, devenită profesor ceramist, pictor stabilit în SUA, care a scris o carte pentru nepoții americani, ca să-și cunoască originile românești de pe cele două maluri ale Prutului. Studenții ceramiști îi poartă o îndatorată recunoștință.

Nu aș încheia fără să subliniez, o dată în plus, însuflețirea celor două doamne Rodica Subțirelu, redactor șef, cu un spirit de inițiativă efervescent și Mihaela Rusu, secretar de redacție, totdeauna inimoase, elegante, săritoare... acum continuând să susțină această creație literară, inițiată și creată din iubire dezinteresată..., o soluție foarte eficientă de a continua să rămână nu doar active, ci luminoase, binevoitoare, datorite unei cauze... și veșnic tinere. Lor le mulțumesc de a fi avut șansa să le fiu în preajmă, să le admir necondiționat și să le sugerez ca modele de viață activă!!!!

Și, nu mai puțin, mulțumesc lui Doru Dinu Glăvan care ne-a susținut, ne-a ajutat și a crezut în acest proiect de suflet! Fie-i țărâna ușoară! Era atât de dăruit Uniunii (UZPR), încât uitase să se mai și protejeze...

Acum, când scriu aceste rânduri, află că Helmut Duckadam, „magul” de la Sevilla, portarul care a apărut patru lovituri de la 11 m, a plecat în ceruri. Drum lin spre lumină!

Mi-e greu să închei, pentru că aș mai avea atâtea de adăugat, nu în ultimul rând, menționând inițierea la sugestia poetei și jurnalistei Rodica Subțirelu, a unei trupe de artiști amatori, numită „Teatrul NostruM”, mult apreciată de public. Directorul artistic al acestei trupe este actrița româno-canadiană Claudia Motea. Apoi, seratele „Eminescu, jurnalistul”, cele două Gale de excepție „Cronica Timpului” și alte evenimente culturale aniversare.

Cu urarea ca toate activitățile culturale din cadrul Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România să fie continuate cu aceeași însuflețire și dăruire, având sprijinul și aprecierea președintelui uniunii, domnul Sorin Stanciu, urez la 10 ani de ființare a „Cronicii Timpului” un călduros „LA MULȚI ANI!”!

Rugăciunea inimii – ISIHASMUL (I)

✍ Pr. prof. dr. Ioan STANCU

Abstract: *Isihasmul, împreună cu isihia, sub diferite forme întâlnite în limbajul teologic, care se propune să fie explicate în cele ce urmează, cu ajutorul unor scrieri religioase, venite atât din sfera unor sfinți teologi, dar și din sfera unor cunoscuți filozofi greci din antichitate. Calea prin care isihăștii comunică cu Dumnezeu este rugăciunea inimii. În desăvârșirea spirituală a lui, monahul, prin rugăciunea inimii, parcurge o viață ascetică ce rezonază cu fuga de oameni sau de lume, descriind primul grad al solitudinii. Solitudinea se amplifică prin tăcere, care va fi explicată cu ajutorul faptelor de tăcere ale unor nume sonore din antichitate. (isihasm=rugăciune, fugă de oameni, tăcere, isihie).*

Isihasmul are ca surse scrierile lui Pseudo-Dionisie Areopagitul (secolul al V-lea) și Simeon Noul Teolog (secolul al XI-lea) și pornește în Muntele Athos, unde monahii se dedică vieții contemplative în *ἡσυχία* (termen de la care își ia numele). Dar, ceea ce ne interesează aici, este metoda isihastă care, practică prin rugăciune, înalță până la contemplarea luminii necreate. Termenul de *isihia* înseamnă, în general, liniște. Există, însă, multe feluri de liniște: liniște interioară sau liniște exterioară, de la absența războiului până la suspendarea facultăților în odihna mistică. Autorii profani folosesc cuvântul în toate accepțiunile sale pe care scriitorii sacri le vor lua ca atare. Plotin, vorbind de *isihia*, o face atitudinea oamenilor onorabili, la adăpost de afacerile tulburătoare. Sentimentul de siguranță nu ține însă numai de situațiile exterioare. În Noul Testament cuvântul e rar. La Luca 14,4 și 23,56, în I Tesalonicieni 4,11, II Tes. 3,12 este folosit de Pavel o singură dată; în I Petr. 3,4 și Fapte 11,18 și 21,14 tot așa. Sensul este, de obicei, de a tăcea, de a ține Sabatul, de a lăsa pe alții în pace, de a munci în liniște. Termenii de origine filosofică precum *apathi* sau *ataraxia*, care stau mai mult sau mai puțin ca sinonime, nu se întâlnesc aproape de loc în scrierile Părinților. Ei apar mai târziu și nu vor juca un rol esențial în sistemul de spiritualitate isihast. Chiar cuvântul *apathia*, acreditat de Evagrie, lipsește la autenticii isihăști. Isihasmul este nu un scop, așa cum era *apatheia* la stoici sau *ataraxia* la epicurieni; el este un mijloc, mijlocul prin excelență pentru a ajunge la unirea cu Dumnezeu și rugăciunea continuă, care stau ca scopuri. Există, după cum spuneam, o liniște interioară, a sufletului și una exterioară, a lucrurilor. Ele nu merg neapărat împreună. Cea mai importantă este, evident, liniștea sufletului și isihăștii știau aceasta foarte bine. Dar știau și cât de mult poate agita exteriorul interiorul. Ei nu făceau o psihologie sistematică, dar practicau mult psihanaliza, căutând în străfundurile sufletelor lor pasiunile ce erau ascunse. Aveau principii de discernământ care le permiteau să disocieze un complex psihic în elementele sale, pentru a afla fiecăruia cauza probabilă. Distincția între interior și exterior este esențială oricărei doctrine morale și era cunoscută chiar și celor mai puțin erudiți dintre asceți. Totuși, distincția isihia-anahoreză și isihia-psihica are nevoie de timp pentru a se impune practic. Sinonimia dintre ele apare des chiar în timpuri recente, când se cunoștea foarte bine distincția dintre ele. Ava Moise îi spune lui ava Macarie că el vrea liniște, *isihia*, dar frații nu îl lasă în pace. Răspunsul lui Macarie este că dacă ține la *isihia*, să meargă în deșert. Dacă nu ai pace trebuie să te adâncești în singurătate. Susținătorii

ideii deșertului se întorc mereu la această sinonimie. Și pentru Origen isihia echivalează cu *eremia*. Pentru Grigorie de Nyssa, isihia este drumul lui Moise în deșert. Grigorie de Nazianz sau Amonas nu vorbesc nici ei altfel. Persistența în această sinonimie nu se poate explica decât în două feluri: sau prin identificarea liniștii cu singurătatea sau prin slăbirea termenului *anahoreză*. Sfântul Athanasie Athonitul, în *Typicon*, pentru a păstra sensul tare al cuvântului *isihia*, îl specifică prin *μόνωσις*. La Pseudo-Efrem, însă, isihastul se opunea schivnicului. Primul este un însingurat, al doilea nu. Aceasta nu este însă o problemă gravă. Acea problemă care se pune tuturor creștinilor și nu numai isihăștilor este calea spre perfecțiune. Viața ascetică are ca scop mântuirea sufletului, zicea Sfântul Vasile. Iar salvarea lui consta în caritate. Astfel, singura înțelepciune și datorie este de a cunoaște și îmbrățișa genul de viață care duce la caritatea cea mai înaltă. Dar ce este caritatea? La aceasta răspunde Hristos: să iubești pe Dumnezeu din tot sufletul, cu toată inima și cu toată rațiunea, din toate puterile, și pe aproape ca pe tine însuși. Cum acordăm însă iubirea pentru Dumnezeu cu cea față de aproapele nostru? A iubi pe Dumnezeu fără măsură înseamnă a-i acorda tot timpul nostru, a face o rugăciune continuă. Atunci ce rămâne pentru practicarea carității fraterne? Și cum vom ști dacă mila noastră este autentică? Cu ce începem pentru a ne purifica total spre a putea să iubim pe Dumnezeu și pe aproape? Ce este de preferat – a servi pe ceilalți, a ne ruga intens pentru a înălța în noi iubirea? Pentru isihăști, aceasta este o problemă rezolvată. Caritatea – iubirea milostivă – lor internă le dictează să se retragă în locuri unde ocaziile de caritate, tocmai ele sunt rare. Pentru ei, aceasta nu este o problemă de ordin doctrinal ci psihologic și experimental. Pentru scopul propus s-a stabilit că este nevoie de un anumit grad de singurătate. Dar, pentru a lămuri fenomenul isihast, trebuie să vorbim despre isihăști și să înțelegem drumul lor. Casian, vorbind despre protagoniștii primei generații de anahoreză, amintește de retragerea lui Iisus pe munte spre a se ruga. El, care este Fiul lui Dumnezeu, mai pur decât îngerii, se retrage spre a se ruga pentru a ne învăța că astfel trebuie să ne separăm de grijile și neplăcerile lumii acesteia spre a face lui Dumnezeu rugăciuni desăvârșite, spre a ne purifica inima, spre a atinge vârful virtuților, care este iubirea milostivă (caritatea) și care se naște din iubirea de Dumnezeu și de aproape. Atunci, când tot ceea ce iubim, dorim, căutăm, gândim, vedem, spunem, sperăm este Dumnezeu, atunci unitatea dintre Tată și Fiul se va răspândi în noi și vom iubi cu iubirea cu care suntem iubiți, veșnic și curat. Când ajungem la acest stadiu sublim, ajungem la rugăciunea perfectă

cunoscătoare de Dumnezeu. Acesta este scopul pe care și-l propune singuraticul: toate gândurile, toate acțiunile și tot ce simte inima să devină o singură și continuă rugăciune.

Sfântul Macarie numește călugăr pe acela care comunică zi și noapte cu Dumnezeu, fiindcă nu are mintea ocupată cu nimic terestru, cu nimic în afară de Dumnezeu. Un călugăr este cel care renunță la lumea exterioară, adică la lucrurile materiale și la lumea interioară prin abandonarea gândurilor terestre și care îl invocă pe Dumnezeu într-o neîncetată rugăciune care îi purifică spiritul de tot ceea ce i-ar putea împieta solitudinea. Astfel purificat, călugărul nu poate acționa decât în sensul dorit de Dumnezeu. Pseudo-Dionisie îl numește pe pustnic (călugăr) *μονοτροπος*. Termenul este întâlnit și în literatura clasică, la Euripide și Plutarh și se referă la temperamentul unui om pasibil de a se izola sau singulariza. El este găsit și în Psalmul 67,6 unde spune: „Dumnezeu așează pe cei singuratici în casă”, adică pe cei care au un singur spirit. Călugării sunt, deci, monotropici și nu politropici, fiindcă au o singură conduită, urmăresc un singur scop care este vârful virtuților, se gândesc la un singur lucru – la Dumnezeu. Cuvântul este folosit și de Sfântul Nil, are zice: „monotropia care dă apathia”. Astfel, cuvântul devine sinonim cu cel de manah. Pentru Maxim Mărturisitorul, adevărata filosofie, adică spiritualitatea monastică, este monotropică. Nu mai avem nici un dubiu asupra faptului că monahul, prin vocație, este în mod unic preocupat de unirea cu Dumnezeu prin rugăciune, care presupune o detașare totală, o purificare totală, o renunțare la tot ceea ce poate constitui un obstacol pentru desăvârșirea spirituală a sa. Problema este până la ce punct ocupațiile și preocupările vieții comune intră în rândul obstacolelor. Adică până unde isihia externă este necesară isihiei interne, liniștii. Răspunsul este de factură psihologică și este dat de parcurgerea în timp a vieții ascetice privind „fuga de oameni”; răspunsul acesta determină, de fapt, evoluția isihasmului. Există trei grade ale solitudinii:

- fuga de oameni în sens material, de toți oamenii care apar în cale.
 - solitudinea tăcerii; ești singur câtă vreme nu intri în conversație cu cineva.
 - solitudinea inimii; ești singur când spiritul nu are în intimitatea sa nici un interlocutor.
- Din punct de vedere material, cea mai autentică

singurătate este prima. Din punct de vedere moral, singurătatea cea mai profundă este a treia. Între ele stă tăcerea. În ce măsură însă îi sunt necesare isihiei interne singurătatea și tăcerea materială? Le voi aborda pe rând.

Fuga de oameni

Viața retrasă nu a fost inventată de creștini. Înaintea lor, grecii înțeleg necesitatea singurătății: cum să reflectezi profund în mijlocul atâtor momente care distrag atenția? După opinia lui Platon, aceia care au înțeles că politica este o junglă care nu lasă nici o speranță de a fi util, se dedică unei vieți liniștite, ocupându-se doar

Dionisie Areopagitul (secolul al V-lea)

de treburile personale, întorcându-se în cetatea interioară pe care o purtăm în noi. Este celebră disciplina tăcerii pe care, odinioară, a impus-o Pytagora. Philon, tentat și el de neo-pytagorism, vorbește de terapeuții care trăiau singuratici în celulele lor, constituind o comunitate monahală. Ei erau în căutarea solitudinii și a liniștii. Philon nu face însă doar elogiul singurătății terapeuților, ci spune că însăși înțelepciunea divină este prietenă deșertului; Logosul lui Dumnezeu este *μονωτικός*. Cei care vor să trăiască în contemplație, trebuie să trăiască în singurătate și obscuritate. În *Eneadele* lui Plotin se spune: „Asta este viața zeilor și a oamenilor divini; degajarea față de tot, de lucrurile pământești; viața inaccesibilă plăcerilor oferite de lucrurile prezente; unica fugă spre Unul”. În toate aceste texte fuga de oameni are ca scop un bine al intelectului, instruirea sau contemplarea. Fără de ele, anahoreza în sine nu servește la nimic. Plutarh ne vorbește de un astfel de om care trăia în compania nimfelor și a demonilor și are grijă să ne avertizeze că era un „barbar”. Lucian din Samosata ne face și el cunoscut un înțelept, Pancrates, care locuia de 3 de ani sub pământ. Dar, un adevărat creștin nu putea să iubească solitudinea pentru ea însăși. În Noul Testament, în toate catehismele lor, se vorbește despre *koinomia*, de unitate, comuniune în caritate. Evagrie Ponticul spune: „Călugărul este cel care este separat de tot și unit

cu toate”. În plus, Origen afirmă că sfinții sunt uniți prin contemplație cu Dumnezeu și cu ceilalți. Un interesant comentariu pe această temă găsim la Sfântul Dorotei, care imaginează lumea ca pe un cerc în centrul căruia se află Dumnezeu. Cu cât oamenii se apropie de Dumnezeu, cu atât ei se apropie mai mult unul de celălalt. Și se depărtează și mai mult unul de altul cu cât se depărtează de Dumnezeu. Astfel este natura și măsura iubirii milostive, spune el. Fuga de lume este în vederea lucrării lui Dumnezeu, în vederea carității și cu cât vom fi mai aproape de ea, cu atât mai mult Dumnezeu ne va lumina. Fuga de lume trebuie văzută numai în contextul credinței în iubirea milostivă care face din comuniunea creștinilor un corp viu. Orice progres realizat de unul din membrii comunității este profitabil pentru toți. Monahii iubesc singurătatea doar pentru a putea face „lucrarea lui Dumnezeu” – expresie folosită prima dată de Sfântul Antonie în deșert – care este iubirea milostivă, pentru a se putea înălța împărăția lui Dumnezeu. Hristos însuși, care nu avea nevoie să fugă de oameni pentru a-L găsi pe Dumnezeu, se retrage în locuri pustii pentru a se ruga. Acest lucru este suficient pentru a refuza ideea că orice rugăciune este un exercițiu de comunitate. Predecesorii cei mai invocați în exercițiul singurătății sunt Ilie și Ioan Botezătorul. Ei sunt asemenea îngerilor iar călugărul trebuie să devină egal îngerilor, spune Evagrie; ca și îngerii, prin rugăciunea curată, aspiră la a vedea fața lui Dumnezeu care este în ceruri. De aceea, el caută cel mai bun mijloc de a se debarasa de materie spre a ajunge la Cel Nematerial. Dintre aceste mijloace, cel mai bun este deșertul lui Ioan Botezătorul căci, spune Grigorie de Nazianz, dintre cei născuți din femeie el este cel mai mare, el este inițiatorul monahismului, trăind în deșert. Despre Ilie și Ioan Botezătorul, Sfântul Vasile și Grigorie Teologul au aceeași opinie, deși ei nu sunt de acord asupra gradului de solitudine necesar. Sfântul Antonie, numit imitator al lui Ilie și Ioan Botezătorul, rămâne însă părintele monahilor; poate pentru că cei doi sunt prea mari. Părintele isihaiștilor a fost însă Sfântul Arsenie. El este cel care aude o voce în timpul rugăciunii sale, care îi spune să fugă de oameni spre a se mântui. Devenit anahoret, aceeași voce îl învață să fugă, să tacă, să rămână liniștit (în isihia) căci acestea sunt rădăcinile impecabilității. Din punct de vedere material, Arsenie a înțeles prima dintre porunci de a fugi de oameni și de lucruri într-un sens foarte riguros, însă într-o colonie de schivnici. Era foarte sever în privința singurătății sale. Atunci când i se cere un cuvânt înțelept, el găsește de cuviință să spună că acolo unde îl vede pe Arsenie să nu se apropie. De unde această intransigență a sa? El răspunde foarte simplu: „Dumnezeu știe că vă iubesc, dar nu pot fi și cu Dumnezeu și cu oamenii. Dumnezeu are o singură voință, dar oamenii au multiple voințe. De aceea nu-l pot părăsi pe Dumnezeu spre a merge cu oamenii”. Ca Arsenie se comportă mulți dintre asceți. Cazul lui evagrie Ponticul, care începe prin a studia la școala Sfântului Vasile și sfârșește în deșert, este un caz exemplar. De ce schimbarea lui Evagrie și fuga lui în deșert după Grigorie Teologul? El urmează sfatul Sfântei Melania și sfatul cerului de a-și urma vocația de ascet. El nu renunță la dragoste pentru *theoria*, ci înțelege mai bine distincția dintre gnoza simplă, accesibilă oricărei inteligențe și gnoza adevărată rezervată spiritelor purificate. Pentru aceasta este nevoie de a fi de două ori solitar – ca om-monah

și ca intelect-monah. Omul-monah este cel care evită păcatul prin fapte iar monahul-intelect evită păcatul prin gânduri și în timpul rugăciunii vede doar lumina Sfintei Treimi. Asta demonstrează că viața ascetică are ca scop suprem vederea lui

Simeon Noul Teolog (secolul al XI-lea)

Dumnezeu, adică teologia, rugăciunea curată.

Importantă este singurătatea spiritului (*νοῦς μοναχός*), isihia, de fapt isihia inimii, dar la treapta a treia nu se ajunge decât trecând prin prima - fuga de oameni. Spiritul imprimă imagini ale lucrurilor din afară și acestea nasc gânduri diabolice. Virtutea este împiedicată să se realizeze de aceste gânduri născute din pasiuni. Contemplația însă este împiedicată de orice gând, fie el chiar simplu. Considerarea corporalității oprește înțelegerea spirituală, în termenii lui Evagrie, adică ceea ce noi numim rugăciune. Evagrie este cel care, în numele Părinților deșertului, în numele lui Grigorie Teologul, ne arată legătura dintre solitudine și rugăciune. Un altul pe care trebuie să-l cunoaștem este Ammonas, numit de **Theodor Studitul**, *Pneumatoforul*, care a fost discipolul lui Antonie și astfel reprezintă cel mai bine tradiția monastică. El nu seamănă deloc cu Evagrie în privința manierei spirituale. Motivul pentru care fuga de oameni este necesară în cunoașterea lui Dumnezeu este faptul că lupta pe care o duce monahul contra spiritelor rele nu poate fi câștigată decât în solitudine, cu ajutorul Sfântului Duh. De aceea, Părinții s-au retras în deșert. Ammonas ne avertizează că dreptii au făcut dreptate în lume numai după ce s-au întărit în singurătate. Sufletele slabe nu-i pot edifica pe oameni. Abia după ce s-au eliberat de bolile sufletului au venit în lume, nu după voia lor, ci pentru cea a Domnului, spre a solidifica construirea omului. Pentru a apăra viața solitară, Ammonas folosește argumente care, mai degrabă, ar justifica necesitatea vieții comune; singurătatea pentru a ucide voia proprie (voia celor care vin în lume era să nu părăsească viața lor singuratică, dar se supun voinței lui Dumnezeu). Pentru a reuși aceasta, monahul trebuie să se supună disciplinei unui părinte spiritual.

Continuare în numărul următor

Sub aripa artei

 Santuzza TĂLMĂCEANU DINESCU
realizator tv, membru UZPR/UCIN

Santuzza Tălmăceanu Dinescu: *Să ne amintim de câte ori ne-am ascuns în situații dificile sau delicate la adăpostul zicerilor unor mari creatori ai unor versuri bine cunoscute sau oferind un obiect de artă unei anumite persoane, având siguranță că îi va face plăcere. Comisarul Moldovan, în interpretarea lui Sergiu Nicolaescu, rezolvă problema în felul său.*

George Vlaicu: Are semnificația de bun-găsit faptul că la începutul unei conversații, bărbații salută cu un gest elegant al brațului, ridicând pălăria, iar doamnele zâmbesc, convinse că pălărioara pe care o poartă le avantajează.

Pentru că, de regulă, de sărbători creștin-ortodoxe toată lumea așteaptă noutăți și să fie întâmpinată cu lucruri interesante, am

o surpriză: două dintre ultimele pălării alese de maestrul Sergiu Nicolaescu, pentru încă două filme ale sale, îmi aparțin acum.

S.T.D.: *Element de cochetărie dar și necesar în vestimentația masculină, trebuie să recunoaștem că a făcut epocă aproape 150 de ani, bineînțeles acomodată modei, ca formă, culori și materiale de fabricație. În ținutele interpretărilor sale, prezența acestui elegant obiect auxiliar completa nu numai vestimentația ci și contura, prin felul în care era purtată, profilul personajului. Faptul că a investit timp pentru a urma o perioadă și cursurile Facultății de Belle Arte, i-a dezvoltat maestrului Nicolaescu capacitatea de a-și imagina nu numai felul în care trebuie să arate personajele, ci și natura cadrelor de la cele de detaliu până la cele mai ample în care urma să evolueze acțiunea. Arată ca niște adevărate picturi, bineînțeles și datorită operatorilor de film de mare talent cu care a colaborat.*

G.VI.: Cine ar fi bănuie că sub pălăria unui om simplu, trăitor al anilor de domnie ai lui Mihai Viteazul, se ascunde unul dintre căpitani marilor bătălii, Andrei, aflat acum în pribegie după înlăturarea sângeroasă a domnitorului român? Pe drumul de întoarcere în țară, este obligat, pentru a supraviețui, să îngroape, contra a 20 de galbeni, un om decedat din cauza ciumei.

S.T.D.: *E mult de lucru în lumea aceasta atunci când este vorba de ordine în societate și un anume respect pe care e bine să îl acorzi celui de lângă tine, așa cum pretinzi pentru tine însuși. Figura procurorului din filmul Osânda, personaj care întruchipează bărbăție, corectitudine, profesionalism dar și respect pentru sine însuși prin atitudine simțită, este un model din ce în ce mai actual.*

G.VI.: Nu ne-am putea ierta, cred, să nu-l admirăm pe acel procuror din filmul menționat, care își propune, dincolo de rezolvarea unei crime, să lămurească maniera în care ca același om, soldatul care își ajută camarazii căzuți, grav răniți, să-l ucidă odată întors în satul său tocmai pe acela care-l angajase ca argat. Procurorul simte că adevăratul criminal este altcineva. „Strașnic om!” este caracterizarea pe care i-o dau oamenii din satul Beliș, într-un alt film – *Capcana mercenarilor*. Maiorul Andrei îi pedepsește pe mercenarii baronului von Görtz, ucigașii a cincizeci de săteni nevinovați acuzați pe nedrept de incendierea unui depozit de lemne.

S.T.D.: Moda anului 1917 își permite să facă un joc din forma pălăriilor. Personajul nostru poartă un model pe rotund, cu un potcap înalt și înconjurat de un bor generos. Pălăriile nu sunt numai elegante ci, dacă urmărim cu atenție acțiunea filmelor, ele devin un fetiș, un porte bonheur. Atingerea lor creează un timp de gândire, de reorientare a propriei acțiuni sau de reper pentru o revenire într-o situație mai puțin periculoasă în confruntare cu inamicul.

G.VI.: Atâta timp cât vom considera războiul ca fiind istorie și nu eroare umană, care distruge civilizații și duce la suferințe prin ambiții de supremație impusă în locul dialogului și al cunoașterii mai atente dintre națiuni, omenirea va irosi un prețios timp istoric și îi va fi afectat viitorul.

S.T.D.: Nu se vor mai manifesta schimbările esențiale ce ar trebui să se facă simțite, reaşezându-le gândirea și filosofia de viață spre acțiuni majore destinate începutului unei adevărate relaționări cu alte civilizații ale acestui univers căruia îi aparținem. Este genial

surprinsă această eșuare întristătoare de către Camil Petrescu în romanul ce a inspirat și filmul *Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război*. Destinul unui foarte plăcut om de societate, avocatul Nicolau, având grad de maior, este întrerupt dramatic prin grava sa rănire în zona plămânilor, pe câmpul de luptă al aceluiași dușmănos război, în care românii au fost târați prin forța împrejurărilor. Își reprezintă clienții, circulă prin lume punând la punct afaceri ale acestora și ține, din acest motiv, la ținuta sa căreia îi „asortează” o pălărie generoasă. Instinctiv, parcă simțind că sfârșitul îi este aproape, cucerește femei frumoase, cu elegante complimente și cu un zâmbet atrăgător în cele mai diferite momente de viață, cum ar fi chiar o licitație. Avocatul Nicolau: „Domnule Gheorghiu, sunteți crispat sau mi se pare mie? Vă interesează ideea de glonte, de ghiulea? Bunicul dumneavoastră nu a avut cultura necesară”. Tudor Gheorghiu: „Bunicul dumneavoastră nu a avut niciodată cultura necesară să se bage într-o afacere. Clauza moștenirii de la dânsul conținea tocmai această acceptare. I-am spus că sunteți un intelectual și trebuie să vă lase libertatea de acțiune. Acum cred că surâde mulțumit în cavoul său.” Bursierul: „Patru milioane nouă sute lei; cine oferă mai mult?”. Răspunde avocatul Nicolau: „Cinci milioane lei”. Bursierul: „Societatea Anonimă Poveri a ridicat prețul la cinci milioane de lei. Prețul fabricii metalurgice a ajuns la cinci milioane aur”. Tudor Gheorghiu: „Cinci milioane trei sute!”. Bursierul: „Cinci milioane trei sute, odată, de două ori, de trei ori, adjudecat!”.

Încerc să explic de ce am impresia că alegerea unor scenarii, Sergiu Nicolaescu a făcut-o nu numai pentru valoarea lor în sine, ca desfășurare captivantă de evenimente, ci și pentru a-și materializa în imagini propriile gânduri și opțiuni stăruind în a ne face cunoscute premonițiile sale asupra viitorului.

Care este deosebirea dintre atmosfera din filmele de acțiune *Un comisar acuză*, *Revanșa* și *Duelul* și lumea actuală? Arată altfel, dar fondul problemelor este același.

G.VI.: Da... Comisarul Moldovan ne poartă prin acțiunile sale de a restabili ordinea, printr-un București discrepant. Vedem trăsuri, mașini și tramvaie, clădiri cu o arhitectură frumoasă și magazine diverse, fiindcă afacerile cu grâne, petrol și gaze înfloriseră după război, iar pe de altă parte ni se arată margini de oraș unde bombardamentele și sărăcia au lăsat urme deprimante ce adăpostesc copii orfani care cerșesc sau devin membri ai unor bande ce dau lovituri băncilor sau magazinelor de bijuterii. Cu elanurile lui curajoase, comisarul restabilește legalitatea. Ele au valoarea unui protest împotriva unui început nefericit de secol XX, zbuciumul lui sufletește provocându-ne emoții puternice. Moldovan ne deschide ochii arătându-ne cum suntem și să ne punem întrebarea, de ce oare?

Comisarul Moldovan: „Domnule senator, originalul acestui tablou l-am văzut acum două săptămâni în colecția generalului Avramescu, cel care a fost ucis la închisoarea Viraga... dar cum valorile sunt făcute să treacă dintr-o mână în alta... Așa cum ați spus, asta-i istoria. Cum ați spus, tot ceea ce ne înconjoară e o minciună, deci totul e permis și atunci nimic nu este imposibil, nu? Mulțumesc, am să caut să nu uit! Vă salut!”

S.T.D.: În aparență lumea lucește, dar de o privești cu atenție, se pustiește. A venit toamna omenirii prea devreme, iar nouă ne e dor de dumneavoastră, Maestre! „Plouă..., prima ploaie de toamnă / Stropii reci plâng pe geam / și eu n-am cui să-i vorbesc / și în ochii cui să privesc / Plouă, ploaie rece de toamnă/”

G.VI.: „Pic, pic, stropii cad rar și dispar / ca și un nor sau doar un dor trecător / Vântul suflă în ulița veche ce pare pustie / Și îngână cu foșnetul frunzelor o melodie / Plouă..., prima ploaie de toamnă/” (Romanță din filmul *Duelul*).

Moda ca expresie a feminității: un arc peste timp către epoca interbelică

✍️ **Beatrice Lianda DINU**

Moda a fost dintotdeauna un instrument puternic al expresiei personale, iar pentru femei, aceasta a reflectat adesea atât idealurile culturale ale feminității, cât și aspirațiile individuale de libertate, eleganță și forță. În special în perioada interbelică (anii 1920-1930), moda a devenit un simbol al transformării sociale și al redefinirii identității feminine, marcând trecerea de la formele tradiționale la o expresie mai liberă și modernă a feminității.

Femeia interbelică, de la tradiție la emancipare

După Primul Război Mondial, rolurile femeilor în societate s-au schimbat radical. Ele au început să participe activ la viața socială, profesională și culturală, iar moda a devenit o oglindă a acestor transformări. În perioada interbelică, stilurile feminine au abandonat corsetele rigide și siluetele exagerate ale epocilor anterioare, adoptând o estetică mai relaxată și practică.

Rochia anilor '20 – cunoscută drept „rochia flapper” – a devenit un simbol al femeii moderne. Cu o croială dreaptă, fără talie accentuată și adesea decorată cu franjuri, paiete sau broderii, aceasta reflecta dorința femeilor de a se elibera de constrângerile sociale și de a-și celebra individualitatea. Lungimea rochiei a scăzut până la genunchi, o schimbare considerată îndrăznească la acea vreme, iar părul scurt „bob” completa imaginea femeii independente.

Moda ca declarație a feminității

Moda interbelică nu a fost doar despre haine, ci și despre ceea ce acestea reprezentau. Femeile au început să poarte pantaloni, o revoluție în sine, inspirată de actrițe celebre precum Marlene

Dietrich. În același timp, detaliile delicate precum mătăsurile, dantelele și broderiile fine au păstrat o notă de feminitate subtilă, arătând că emanciparea nu exclude eleganța.

Casele de modă din Paris, precum Chanel, Lanvin și Schiaparelli, au jucat un rol crucial în definirea stilului interbelic. Coco Chanel a fost o pionieră a simplității elegante, introducând materiale precum

jerseul și promovând „mica rochie neagră” – un simbol al feminității atemporale.

Accesoriile, între funcționalitate și seducție!

Accesoriile au avut un rol semnificativ în moda interbelică. Pălăriile cloche, mănușile lungi, pantofii cu toc jos și bijuteriile geometrice în stil art deco erau elemente esențiale care completau ținutele și subliniau feminitatea. Machiajul a devenit o parte importantă a expresiei personale, cu accent pe ochii conturați dramatic și buzele în nuanțe intense de roșu.

Astăzi, moda continuă să fie un canal esențial pentru exprimarea feminității, iar influențele

interbelice sunt mai prezente ca niciodată. Croielile minimaliste, țesăturile fluide și accesoriile statement inspirate din anii '20 sunt adesea reinterpretate în colecțiile designerilor contemporani. De asemenea, lecția interbelică rămâne valabilă: feminitatea nu este un șablon rigid, ci o multitudine de forme și expresii, adaptate contextului social și dorințelor individuale.

Perioada interbelică ne învață că moda este mai mult decât o tendință – este o poveste despre libertate, evoluție și puterea de a redeveni ceea ce înseamnă să fii femeie. Prin fiecare rochie, accesoriu sau detaliu, femeile din acea epocă și-au scris propriile declarații de feminitate, inspirație care rămân vii și astăzi.

Astăzi, femeia modernă trăiește într-o lume în care libertatea de expresie este mai accesibilă ca niciodată, iar moda rămâne un instrument esențial

prin care își exprimă identitatea, valorile și stilul de viață. Cu toate acestea, spiritul perioadei interbelice rămâne o sursă valoroasă de inspirație, oferind perspective asupra feminității care continuă să rezoneze cu femeia actuală.

Femeile interbelice, prin revoluția stilistică a acelei perioade, ne-au învățat că feminitatea nu trebuie să fie încorsetată, nici limitată de norme rigide. Rochiile simple și fluide ale anilor '20, marcate de un design minimalist, dar elegant, au redefinit ideea de grație. Femeia actuală poate împrumuta această lecție atunci când optează pentru ținute care îmbină confortul și rafinamentul, demonstrând că puterea și delicatețea pot coexista.

Astăzi, un costum bine croit, o rochie neagră minimalistă sau un pulover supradimensionat din lână moale pot transmite aceeași idee de feminitate sofisticată fără artificii inutile, la fel cum o făceau ținutele semnate de Coco Chanel acum un secol. În anii interbelici, femeile au renunțat la corset nu doar ca accesoriu vestimentar, ci ca simbol al eliberării de constrângerile impuse de societate.

Femeia de astăzi continuă această luptă pentru libertatea de a alege – fie că e vorba de carieră, stil de viață sau estetică. Din punct de vedere vestimentar, acest lucru se traduce printr-o diversitate incredibilă de opțiuni, de la stiluri androgine până la rochii feminine și vaporose.

Mesajul interbelic rămâne însă valabil: feminitatea nu este dictată de normele exterioare, ci de ceea ce simți tu că te reprezintă.

Femeile interbelice foloseau accesoriile pentru a-și completa ținutele și pentru a transmite un mesaj despre cine erau. Astăzi, un colier supradimensionat, o pereche de cercei artizani sau o geantă de designer pot funcționa ca puncte de interes care îți reflectă personalitatea. În aceeași măsură, accesoriile simple – precum un ceas clasic sau o eșarfă din mătase – împrumută din eleganța atemporală a acelei perioade.

Poate cea mai valoroasă moștenire a femeii interbelice este curajul de a rupe barierele și de a îndrăzni să fie diferită. Într-o lume în care standardele de frumusețe sunt adesea impuse, femeia de astăzi poate privi spre exemplul predecesoarelor sale și poate alege să se definească pe sine, în loc să se conformeze.

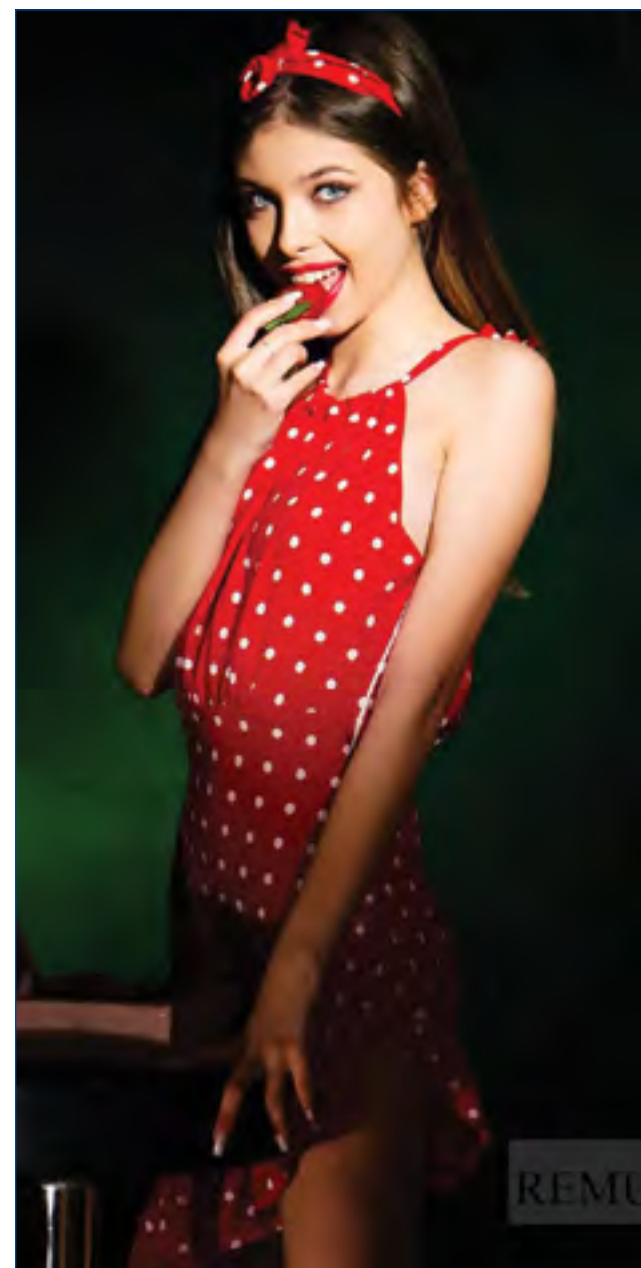
Indiferent că îți exprimi feminitatea prin culori vibrante sau printr-un stil minimalist, lecția este aceeași: moda este o oglindă a personalității tale, nu un tipar în care trebuie să te încadrezi.

În final, femeia contemporană are la dispoziție o diversitate de opțiuni care o încurajează să vadă feminitatea nu ca o vulnerabilitate, ci ca pe o forță. Într-un mod similar, femeia interbelică a

redefinit feminitatea ca pe o combinație de grație, independență și forță interioară.

Astfel, legătura dintre femeia actuală și cea din perioada interbelică este una profundă, ambele arătând că moda nu este doar o reflectare a vremurilor, ci și o modalitate de a scrie istorie, de a inspira și de a evolua.

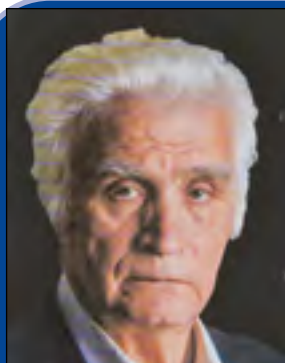

**Modelele- Beatrice Fashion Community :Timeea - Anisia , Iulia, Mălina, Carina Angela,
Foto : Ștefan Ovidiu, Obsidian by Elisa, Remus Nicolaescu, Cristina Tomani**

Când soarele privește asfințitul

 Vergil COJOCARU - COVER - pictor, membru UAPR, UZPR,
Liga Navală Română, vice-președinte cu probleme culturale

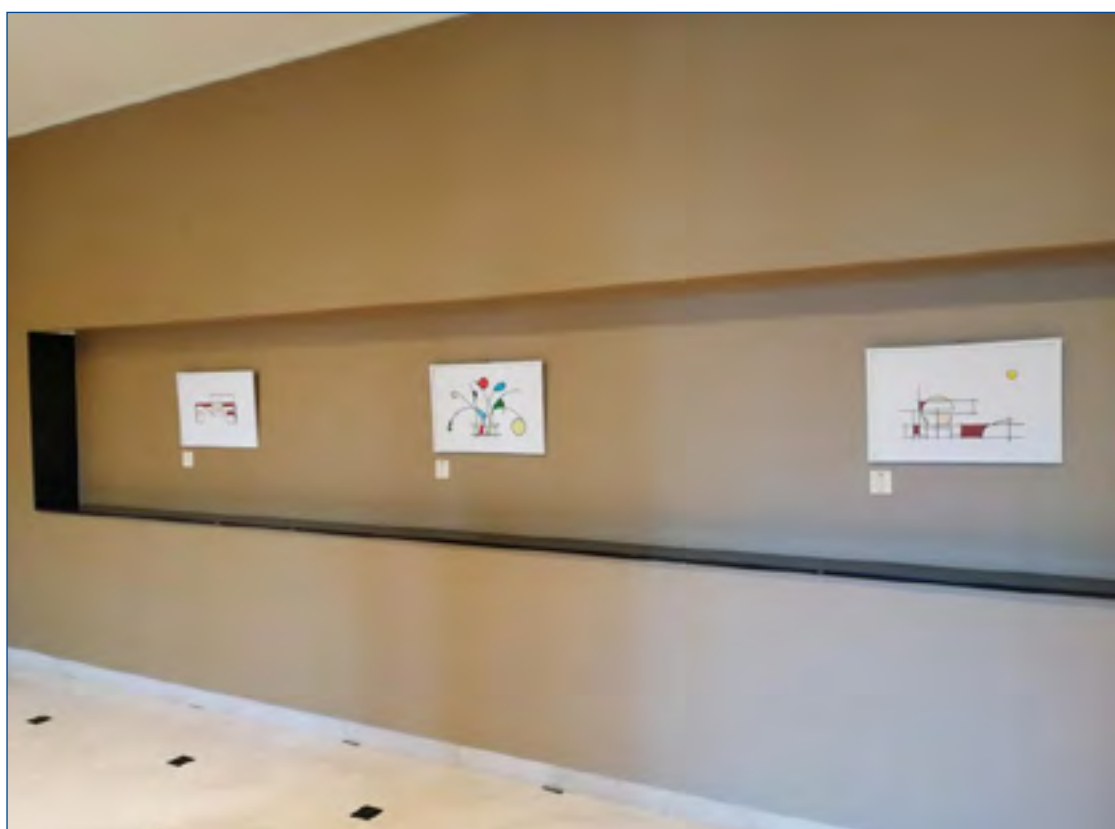
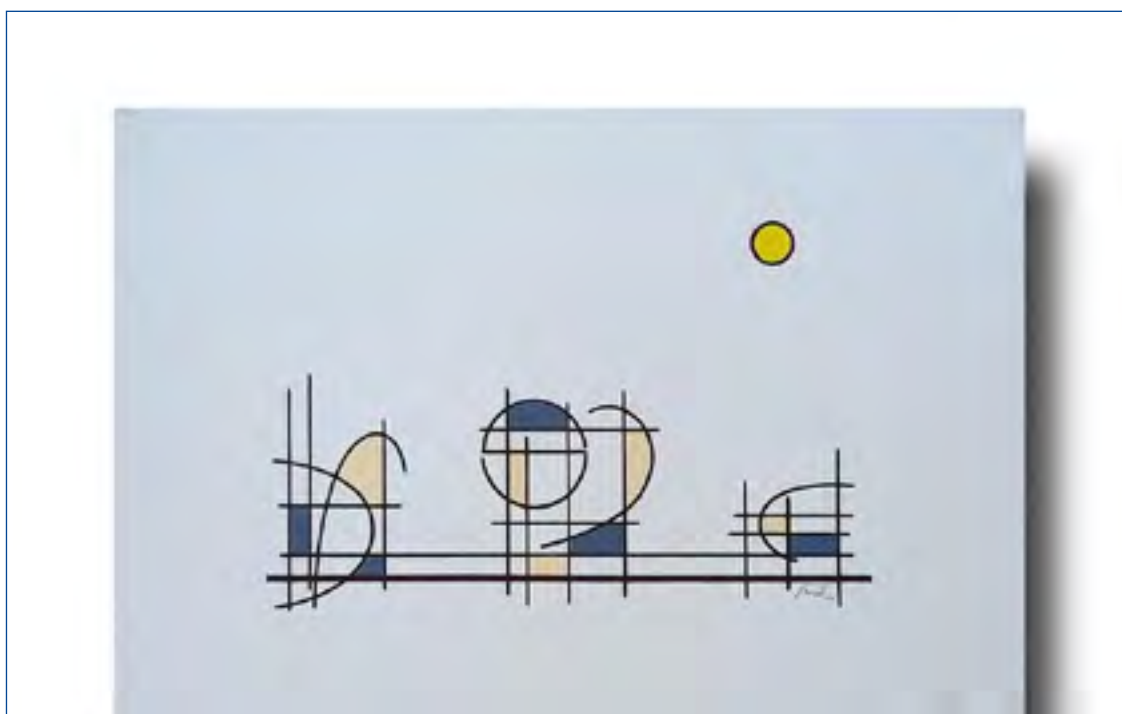

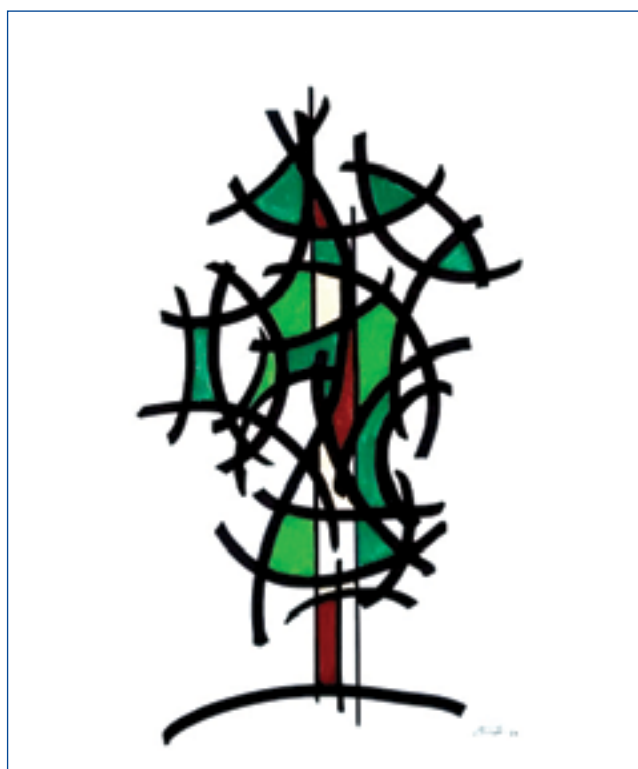
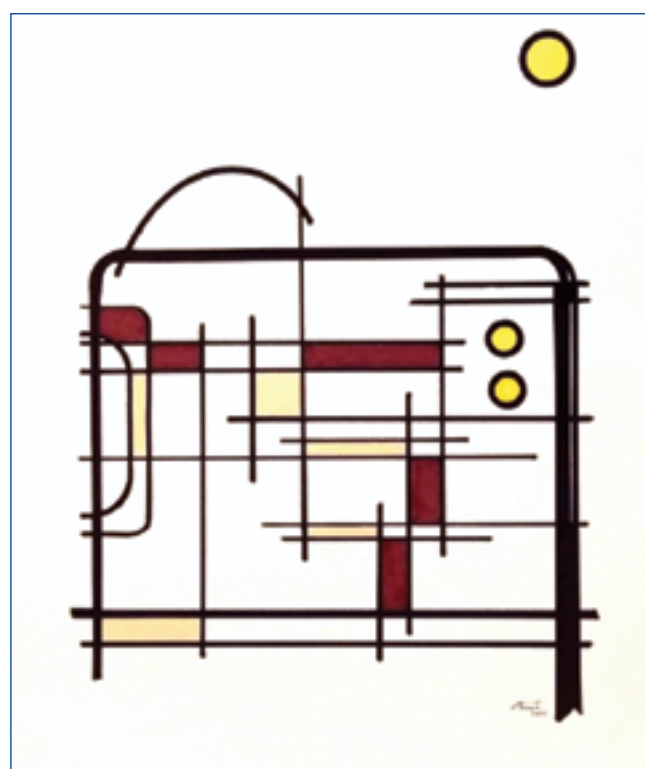
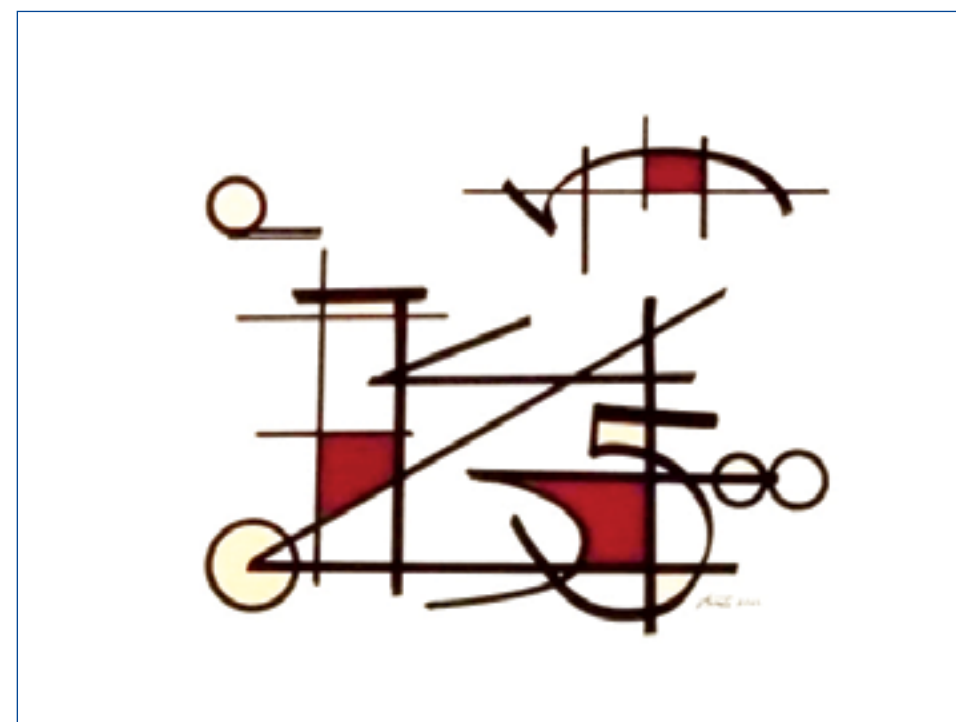
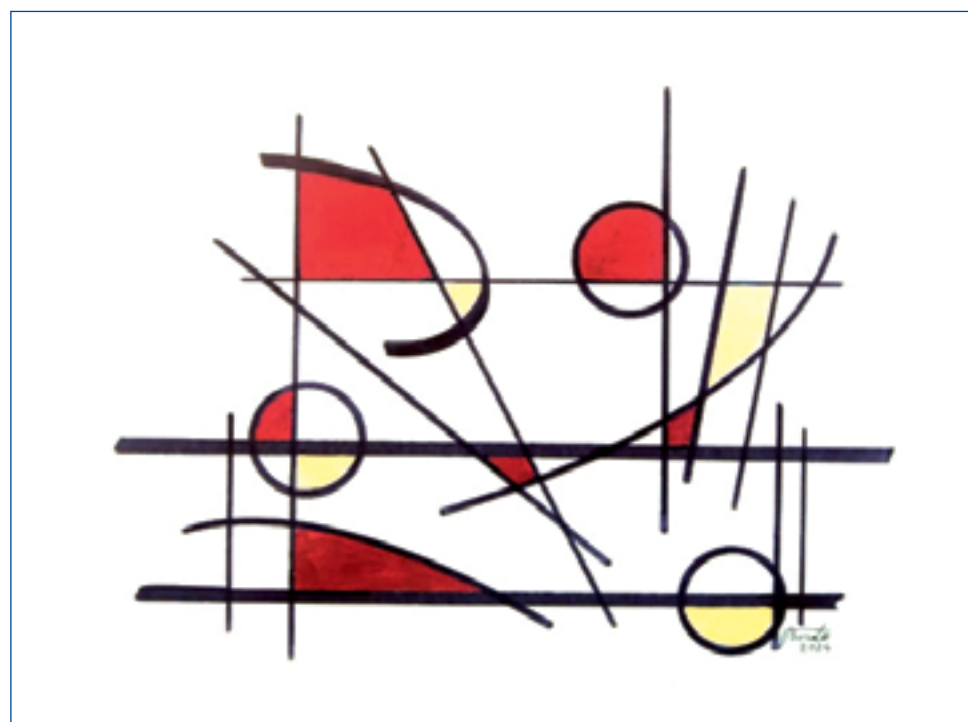
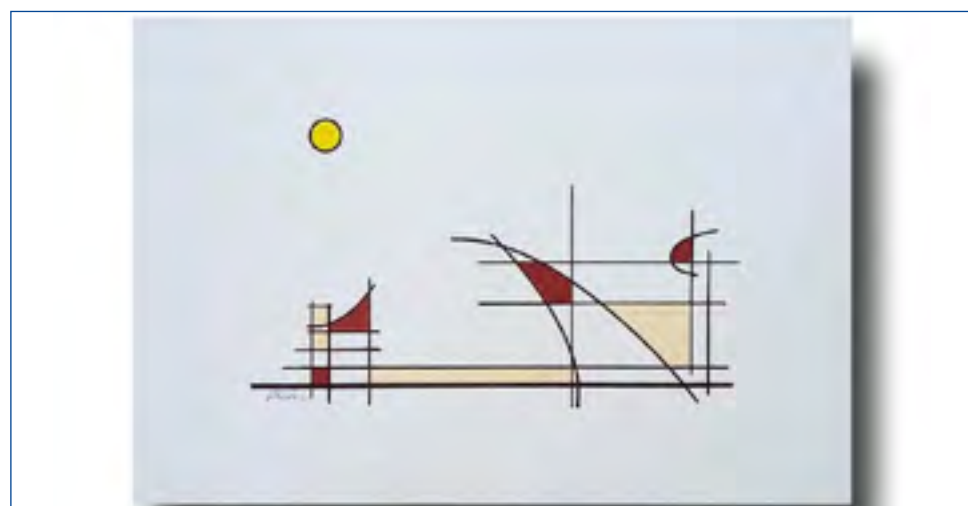
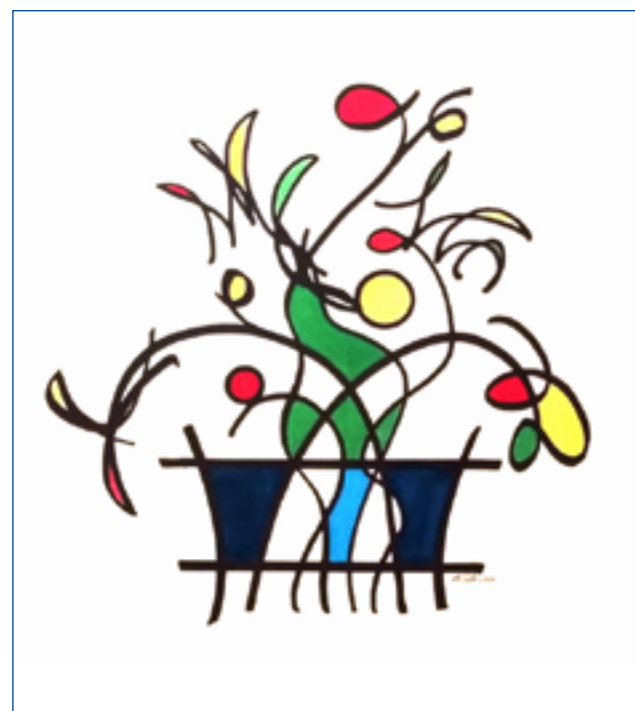
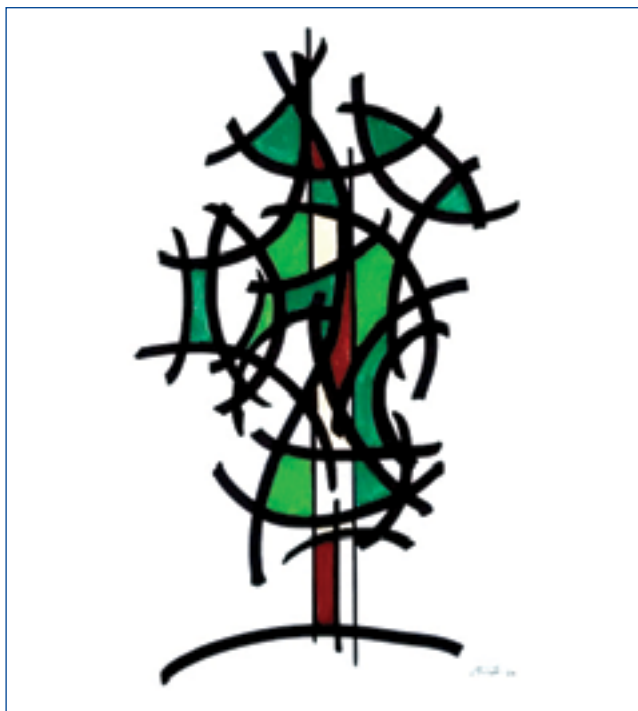
Victor Buzatu, noutate plastică a momentului când soarele privește asfințitul, cu o minte creatoare acționează cu inteligență - cromatic, desen, compozițional - și obține frumuseți plastice, care multora, cunoscători sau nu în ale artei plastice, le pune justificatoare probleme de înțelegere și apreciere. Gândirea

domniei sale, ca act pur, ca demers pe firul unui gând născut din nevoia irepresabilă de a înțelege și cunoaște, îi asigură succesul și convinge lumea artistică prin faptul că gândirea este cu atât mai valoroasă, reprezentând, în final, un bilanț al frumuseții. În „Cronica Timpului” nr.92-93 (septembrie-octombrie) am publicat pe Victor Buzatu sub titlul „Opera de artă este acea creație care te eliberează de toate suferințele din suflet și din corp”. În clasa a V-a, la un concurs internațional de desen din India (Concursul Internațional NEHRU) a obținut medalia de argint. Poate acest motiv a făcut pe mulți cititori ai publicației „Cronica Timpului” să mă caute la telefon și să-mi confirme că desenele-picturi semnate de Victor Buzatu sunt un interesant discurs cultural-artistic-plastic, prin care autorul reușește să integreze elementele particulare în datele generale ale cunoașterii, gândirii, inteligenței. Domnia sa mi-a mărturisit faptul că deși a început ca un pictor fotografic - rădăcinile sale le păstrează vizibile chiar și în cele mai abstracte lucrări - dorește să dezvăluie o interpretare nouă a realității, o interfață real-abstract și un alt univers al ritmurilor și formelor naturale. Iar lucrările să fie mai mult decât simple compoziții decorative – să devină „materializarea acțiunii de comprimare a complexității vieții într-un vocabular vizual redus la esențial”. Fiecare linie pare să dețină o greutate specifică, fiecare culoare are un rol precis, dar tocmai această precizie creează un univers aproape meditativ. Este vorba despre o armonie în care toate elementele, deși simplificate, reușesc să comunice ceva profund uman – o căutare a perfecțiunii care niciodată nu e complet realizată. Fiecare alegere, de la grosimea și curbura liniilor negre până la poziția unei singure pete de culoare aparent nesofisticată, este rezultatul unei reflecții asupra proporției, echilibrului și necesității. Această reducere nu se traduce printr-o lipsă, ci printr-o acumulare a sensului, fiecare lucrare fiind o meditație unică asupra a ceea ce înseamnă să crezi ordine într-o lume haotică. Lucrările sale folosesc limbajul universal al modernismului. Adevărata relevanță a lucrărilor sale nu constă în simplitatea sa vizuală, ci în spiritul ei: o căutare continuă a unui ideal care este atât artistic, cât și etic. Autorul, ne arată că, în ciuda simplității formale, complexitatea poate fi capturată în cele mai reduse expresii vizuale.

P.S.: Dl. Victor Buzatu, în încheierea celor scrise de subsemnatul Cojocaru Vergil - COVER, ne spune că arta sa plastică nu se bazează pe cercetări de instinct, pe intuiție, ci pe gândirea care, după cum am mai spus mai sus, reușește să integreze elementele particulare cu datele generale ale unei sensibile cunoașteri artistice.

**„Nimic fără Dumnezeu,
așa cred, gândesc și voi scrie mereu.”**

O realitate trăită și mărturisită de Mihail Diaconescu

Corina VLAD DIACONESCU

Am fost invitată la cel de-al XXIV-lea Simpozion Internațional Experimentul Pitești – Reeducare prin tortură, desfășurat în toamna aceasta, la Pitești.

Distinsa doamnă profesoară Maria Mona Vâlceanu, scriitor, apropiată colaboratoare și bună cunosătoare a operei regretatului meu soț, romancierul Mihail Diaconescu, mi-a sugerat să prezint un expozeu inspirat de volumul Serile la Vulturești, Nuvele și amintiri sentimentale, apărut în 2016 sub egida UZPR.

Am urmat îndemnul prietenei mele și bine am făcut. Sub titlul O realitate trăită și mărturisită de scriitorul

Mihail Diaconescu, am expus evenimente petrecute prin anii '50, legate de familia autorului. Ascultând expunerile celorlalți participanți, iar apoi rostindu-mi evocarea, mi-au dat lacrimile când am realizat că, de fapt, eu personal am avut o copilărie liniștită, în orașul meu natal, la Brad, și nu am simțit direct nedreptățile și tragediile trăite de alte familii din țara noastră frumoasă, urgisită de vremuri. Deși, dacă mă gândesc bine, și familia din partea mamei a trecut prin clipe foarte grele. Am fost impresionată aflând despre momentele cumplite prin care au trecut studenții, și nu numai ei, duși de-a valma, ținuți și maltratați în închisori. M-a impresionat, de asemenea, faptul că de douăzeci și patru de ani numărul celor care au suferit și sunt evocați, nu s-a epuizat. Au fost foarte mulți. La simpozion erau prezenți profesori, istorici, cercetători, scriitori din toate colțurile țării și de dincolo de granițe.

Îmi exprim toată gratitudinea față de conlucrarea cu succes a celor implicați în organizare:

Fundația Culturală Memoria – Filiala Argeș;

Asociația Foștilor Deținuți Politici din România;

Primăria Pitești;

Muzeul Județean Argeș;

Fundația Română pentru Democrație, București;

Institutul pentru Studiul Arhivelor, Chișinău;

Institutul și Biblioteca Română, Freiburg, Germania;

Institutul de Istorie Socială Pro Memoria, Univ. Chișinău;

Centrul de Cercetări Istorice, Cernăuți, Ucraina. Domnul profesor univ. dr. Ilie Popa, împreună cu grupul de organizatori, a invitat personalități care au expus, documentat, viața și evenimentele unor oameni ce au suferit pe nedrept și despre care nu s-a spus încă totul.

În cuvântul prezentat, m-am referit la două momente care au influențat familia soțului meu, întâmplări evocate în volumul amintit, Serile la Vulturești. Zvonul că instructorul de partid, sosit de la Câmpulung Muscel în localitatea Vulturești, situată la vreo 30 km de Pitești, cercetează fiecare

casă, l-a determinat pe tatăl lui Mihail, preotul și învățătorul de țară Aurelian Diaconescu, într-o zi, să scoată multe cărți din bibliotecă și să le dea foc în spatele casei. Erau volume de beletristică, de teologie, diverse tratate în română și germană. Mihail cu frații și cu alți copii din vecini se bucurau în jurul focului. Totul până în clipa în care a zărit în flăcări cartea sa preferată Max und Moritz. Ea cuprindea povești hazlii și desene minunate. A început să strige cu disperare Cartea mea! Cartea mea!... dar era prea târziu. Multe nopți, el s-a trezit din somn strigând Cartea mea!... Într-adevăr, după câteva

zile, instructorul de partid venit de la Câmpulung, a intrat în curte, prin toate camerele și a ajuns la biblioteca imensă. A început să scoată cărți, dar – își amintește copilul – totuși nu le-a aruncat pe jos, exclamând: Astea nu au ce căuta aici! Apoi, ca și când părintele Aurelian nu era acolo, cu băiatul cel mare de mână, le-a spus celor doi însoțitori: „În Spania, cei mai înrăiți anticomuniști au fost popii... Trebuiau împușcați toți.” Taica părintele l-a strâns de mână pe Mihail, care l-a văzut mișcând din buze, semn că se ruga... Eu am ales să vorbesc despre acest episod, dar familia preotului Aurelian Diaconescu a trecut prin multe alte evenimente grele așa cum au pățit și alți locuitori din zonă. Cred că reuniunile cu astfel de tematică trebuie să continue, pentru neuitare dar și pentru ca generațiile viitoare să ia aminte și aceste lucruri grave să nu se mai repete în neamul nostru bun și răbdător, supus la atâtea încercări și nenorociri.

„Apropiindu-ne de cultura populară trebuie să ne însuflețim mai mult de elanul ei stilistic interior viu și activ.”

(Lucian Blaga – „Elogiu satului românesc”)

Theodora POPESCU - primul redactor TVR al emisiunilor de folclor

Mariana ANGHEL

Muzica populară se află pe primul loc în genul muzical apreciat de români, folclorul reprezentând tradiții populare vechi, locale, în legătură cu sărbătorile de iarnă, având la bază speranța către o viață mai bună. Folclorul românilor „esență a veșniciei” (L. Blaga) poate fi considerat inima românilor. Și „Teodorei Popescu i se datorează Renașterea perpetuă a folclorului românesc preluat de la izvorul lui natural, mirific, pe micul ecran, încă de la nașterea Televiziunii Române, odată cu prima emisiune de folclor realizată și prezentată de ea și până nu cu mult timp în urmă, când irepetabila doamnă a televiziunii, dintotdeauna, s-a retras la pensie, cu voia sau fără voia sa, dar irevocabil cu deznodământul timpului care i-a adăugat la vârstă o sumă de ani nearătată, totuși, în corporalitatea și spiritul ei.

Astăzi doamna televiziunii române, Theodora Popescu, urmărește în locuința sa din București spectacolul folcloric televizat, fără îndoială că în sine apreciind ce și cât a mai rămas din frumusețea și valoarea celui grandios și de valoare de altădată..., citește cărți, cu precădere cu subiecte istorice, culturale, artistice...!” (Aurel V. Zgheran)

Mariana Anghel: doamnă Theodora Popescu, acum la împlinirea vârstei de 91 de ani, vă rog să vă prezentați cititorilor publicației „Cronica Timpului”, prima publicație a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, publicație care, în curând (2025), sărbătorește 10 ani de la apariția sa.

Theodora Popescu: Sunt bucuroasă că am atins această vârstă și sunt încă activă.

Urmăresc cu interes evenimentele politice și culturale îmi aduc aminte cu plăcere de

activitatea mea profesională. Subliniez că mi-a plăcut foarte mult această activitate pe care am considerat-o întotdeauna ca o plăcere.

M. A.: Folclorul este considerat produsul unei culturi într-o anumită epocă. Ce părere aveți despre valoarea muzicii populare românești contemporane și nu numai?

T. P.: Consider că folclorul continuă să trăiască și, din păcate, nu este promovat cu destulă atenție. Avem creații valoroase care ar trebui selecționate și difuzate cu mare seriozitate.

M. A.: Stimată doamnă Theodora Popescu, puteți face un TOP al celor mai frumoase melodii populare din toate zonele țării?

T. R.: Ar fi cam multe melodii. Ele sunt deja celebre cum ar fi cele din repertoriul Mariei Lătărețu, Mariei Ciobanu, Sofia Vicoveanca, Ioana Radu, Lucreția Ciobanu sau Ion Dolănescu, Ion Luican, Benone Sinulescu și mulți alții.

M. A.: Desigur că ați promovat și susținut o serie de artiști populari care s-au bucurat și se bucură și în prezent de iubirea și admirația ascultătorilor. Menționați câteva nume care v-au impresionat mai mult.

T. P.: Îmi aduc aminte cu plăcere de soliștii pe care i-am lansat de-a lungul carierei mele, nume de prestigiu cum ar fi: Ion Dolănescu, Sofia Vicoveanca, Elisabeta Turcu, Aneta Stan, Maria Dragomiroiu etc.

M. A.: Și în prezent există o preocupare constantă în a se descoperi noi miracole și frumuseți ale folclorului tradițional, ținându-se cont de utilitatea acestuia în lume. Propuneri, sugestii ați avea în acest sens?

T. P.: Sunt puține posturi de televiziune care susțin și promovează creația populară spirituală cu competență, cum este televiziunea națională. Cred că ar fi de preferat să se implice mai multe televiziuni, să se organizeze concursuri la scară națională sub îndrumarea specialiștilor.

M. A.: În încheierea dialogului nostru, vă rog, o părere despre conținutul publicației „Cronica Timpului”.

T. P.: „Cronica Timpului” este o publicație complexă care cuprinde articole de la literatură până la pictură, muzică, sculptură, artă în general.

M. A.: Vă mulțumesc pentru interviul acordat!

O amintire de neuitat!

Marin VOICAN-GHIOROIU

La Primul „POD DE FLORI” din 6 Mai 1990, când pentru prima dată am trecut Prutul, fără pașaport, să ne întâlnim cu frații noștri moldoveni, au fost clipe de extaz: ne îmbărbătam și plângeam de bucurie că eram cu picioarele pe pământul legendar al lui Ștefan Cel Mare și Sfânt.

Un băiat de 25 de ani, Petrișor Werne venit din Canada să ia un pumn de țărână și să-l presare pe mormântul tatălui său, (Dumitru Vernescu plecat din Basarabia după al Doilea Război Mondial) pe care l-am prezentat Poetului Național GRIGORE VIERU, care l-a ascultat cu mare atenție, iar la despărțire l-a sărutat pe ambii obraji și i-a spus: „Drum bun frate drag!” Mie mi-a zis: Marine, scrie o poezie „DOR DE ȚARĂ” și pune-o pe note. După foarte mulți ani, împreună cu maestrul Constantin Arvinte am compus această romanță patriotică.

Dor de țară

*Mă aplec smerit spre tine,
Bun pământ al țării mele;
Dă-mi o mică mângâiere! Bis:
Doamne, ține-mă pe lume,*

*Cu puterea Ta, sfințește...
Bruma asta de țărână,
Pe-al meu tată, pomenește! Bis:
Spre odihna lui din urmă.*

*Mirtul milei, Tu-l presară,
Să-l îmbie când i-o duc;
Mult iubit-a Mama ȚARĂ, Bis:
Își dorește-acest pământ.*

*Mă așteaptă-al meu părinte –
Peste țări...ocean și mări;
Înviază-l, Doamne sfinte! Bis:
Să-l primească, dă-i puteri.*

*Să-l privească doar odată,
Și în mana lui să-l simtă,
Să-l sărute...sfântul tată, Bis:
Că-i din ȚARA lui iubită*

Marin VOICAN-GHIOROIU

*Dragi Români, Doina,-ascultați,
Când din munți coboară-n vale;
Ea ni-i soră, iar noi frați –
Mi-are dor și multă jale...*

*De n-ar fi Doina să cânte,
Și-ar fugi cu Rapsodia,...
Ne-ar lua Hora, Doamne sfinte!
Am uita de România.*

*Dragi Români, o Bucovină,
O Moldovă ș-un Ardeal
Cu-o Oltenie sublimă
Și ținutul Bănățean...*

*Iubesc Doina și-o alintă,
Îi dau cântece si flori :
România-i fericită...
Cu-a ei Limbă și feciori.*

*Soarele va fi mai mândru
Să-ncălzească a noastră Țară;
Fraților, ni-i scump pământul!
Zile bune au s-apară...*

*Și la trupul Mamei noastre,
Să venim, s-o venerăm!
Dragi Români din zări albastre –
Glasu-i dulce s-ascultăm.*

*Cât pe cer va fi un soare,...
Limba noastră Românească -
Tânără, nemuritoare...
Sfântu-i har să ne unească!*

Marin VOICAN-GHIOROIU

Limba noastră românească

*Dragi Români dintr-o tulpină,
Fii iubiți ai țării mele!...
Dorul sfânt, Limba Română
N-au hotare, nici zăbrele.*

*Ne sunt prieteni, frați de cruce;
Căci oriunde ne-am găsi –
Unul spre altul ne-aduce,
Prin ea știm a ne iubi...*

*Țara, portul și folclorul...
Inimilor noastre-arată...
Înfrățirea cu poporul –
Ele sufletul ne-mbată.*

*Sângele, nicicând în apă,
Să-l prefacă n-au putut:
Mulți veniră, dar pleacă,
Căci un Nistru și un Prut*

*Țin pe brațe trupul Țării
Și credința creștinească,
Rău-l spală-n apa mării –
Limba noastră Românească.*

*Dragi Români din larga lume,
Ori pe unde v-ați găsi...
Să fiți mândri, aveți un nume,
Și-n ziua când ne-om uni*

*Prin iubirea sfintei glii,...
Trupul Țării să-nflorească
MAMA are buni copii –
Sfânta țară Românească.*

Dor de Tară
Romanță patriotică
pentru solo de soprană și pian

Muzică: Marin Voican-Ghioroiu
Compoziție: Arvinte
Versuri: Marin Voican-Ghioroiu

Andante

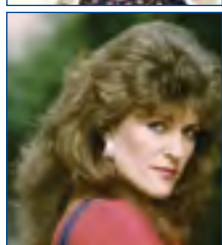
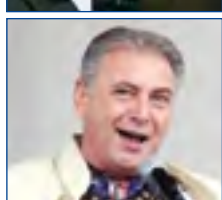
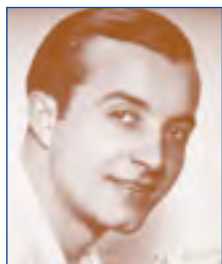
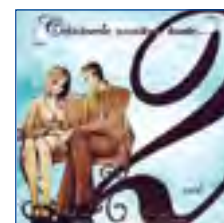
1. Mă a-plec smerit spre

ti - ne, Bună - mînt al ti - rii ne... le, Dum - ne, ti - ne - mi pe

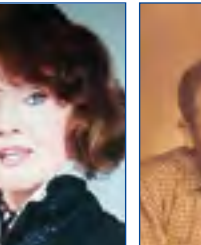
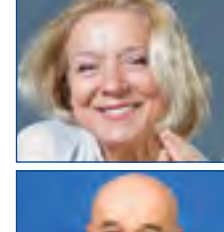
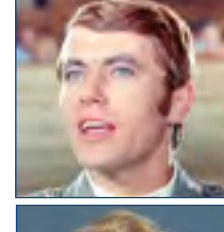
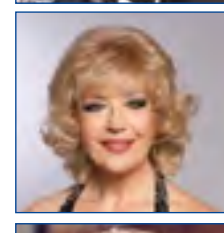
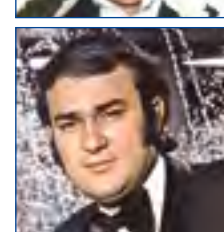
Șlagărul românesc de-a lungul timpului

Muzica a fost dintotdeauna o înălțătoare manifestare spirituală, însoțind existența omului în toate momentele sale. Secolul 20 s-a caracterizat printr-o ascensiune fără precedent a muzicii ușoare în întreaga lume, inclusiv în România. Muzica ușoară este astfel denumită întrucât e mai ușor de reținut și fredonat, dar nu-i deloc simplu de compus sau de orchestrat, fiind nevoie de mult talent, muncă și sensibilitate. Și mai greu e ca o melodie să prindă la public și să aibă succes ajungând ȘLAGĂR. Etimologia cuvântului vine din germană, unde - schlager - înseamnă "care bate" sau „lovește” în sensul că atinge sufletul și totodată, se bucură de aprecierea publicului larg. Conform DEX, șlagărul este melodia de muzică ușoară de mare popularitate, care se bucură de succes la public, aflată la modă la un moment dat. Este un gen muzical de mare atracție care „gâdilă” plăcut auzul de la prima audiere, putând fi imediat, fredonat. Șlagărul ne bine-dispune este prezent la evenimente private sau publice și se ascultă intens în discotecă, la radio, pe posturile TV și pe discuri. Iar „judecătorul” absolut al șlagărului este publicul, nu critica de specialitate. În România, șlagărul datează din epoca interbelică, odată cu lansarea și ascensiunea teatrului de revistă, cu vârful de lance Constantin Tănase și compania sa „Cărăbuș”. Dacă la începuturi, muzica din genul șlagăr era accesibilă mai degrabă persoanelor înstărite (cu bani), după cel de al doilea război mondial a bătut, cu caracter de masă, întâlnită în toate mediile românești ca fiind promovată prin radio, televiziune, discuri Electrecord, teatru muzical, festivaluri precum „Crizantema de Aur”, sau „Mamaia” (naționale) și „Cerbul de Aur” Brașov (internațional) etc. Lăsând deoparte dimensiunea propagandistică a creației muzicale din perioada comunistă, de care n-a scăpat nici muzica ușoară, putem afirma că, și atunci au fost compuse, interpretate și prezentate publicului nenumărate melodii de calitate și valoare, ajunse la sufletul românilor, devenite peste ani șlagăre de neuitat (Melodii nemuritoare). O prezentare completă a evoluției șlagărului românesc în mai bine de un veac, este practic imposibilă, într-un articol de presă, motiv pentru care, am ales să folosesc spre exemplificare două surse relevante. Un sondaj, din 2004, al ziarului Jurnalul Național, în rândul cititorilor și iubitorilor muzicii ușoare pentru stabilirea celor mai îndrăgite melodii (șlagăre) ale secolului XX, care, apoi, au făcut obiectul CD-ului de colecție, intitulat „Cantacele noastre toate...”. Casa de discuri Electrecord, pe baza vânzărilor, cererilor și preferințelor publicului, a întocmit topuri și liste cu cele mai frumoase și iubite melodii românești din toate timpurile, pe care le au postat apoi pe YouTube, punându-le astfel la dispoziția tuturor celor dornici să le asculte. În urma investigației jurnalistice menționate, pe baza votului respondenților, au fost desemnate cele mai iubite șlagăre românești din toate timpurile, editate pe un CD, care a inclus și următoarele piese: „Bună seara, iubito” (cu Loredana Groza și Ion Caramitru), „Ani de

Horățiu MĂNDĂȘESCU

liceu” (Stela Enache), „Iubesc femeia” (Cristian Vasile), „Sanie cu zurgălăi” (Maria Lătărețu), „Căsuța noastră” (Gică Petrescu), „Lasă-mi toamnă pomii verzi” (Margareta Pâslaru), „Ionel, Ionelule” (Petre Alexandru), „Copacul” (Aurelian Andreescu), „Macarale” (Trio Grigoriu), „Casa mea” (Angela Similea), „Vrei să ne întâlnim sâmbătă seara?” (Jean Moscopol), „Te aștept să vii” (Mirabela Dauer), „Lalele, lalele” (Luigi Ionescu), „De-ai fi tu salcie la mal” (Mihaela Mihai), „Ioane, Ioane” (Mirabela Dauer), „Strada Speranței” (Corina Chiriac), „Firicel de floare albastră” (Dorina Drăghici și Nicu Stoenescu), „Trecea fanfara militară” (Dan Spătaru), „N-ai văzut cumva o fată” (Cornel Constantiniu), „Truli-Truli” (Titi Botez), „O lume minunată” (Mihai Constantinescu). Întrucât numărul scrisorilor imens, iar preferințele iubitorilor de șlagăre au putut fi cuprinse, într-un singur album, a fost editat volumul doi al C.D.-ului „Cantacele noastre toate...” conținând alte 21 de melodii excepționale: „Nu îmi lua iubirea” (Angela Similea), „Să nu uităm trandafirii” (Florin Bogardo), „Țărâncuță” (Dan Spătaru), „Ploaia și noi” (Doina Badea), „Cum am ajuns să te iubesc” (Ștefan Bănică), „Hai vino iar în gara noastră mică” (Gabriel Dorobanțu), „Prieten drag” (Pompilia Stoian) etc. Între cele mai îndrăgite șlagăre românești, stabilite de Casa de Discuri Electrecord se numără și „Fată dragă” (Mădălina Manole), „O portocală” (Anda Călugăreanu), „Ale tale” (Margareta Pâslaru și Dan Spătaru), „Un zâmbet, și-o floare” (Mihai Constantinescu), „Liliana” (Constantin Popescu) și altele. Un capitol special, în pledoaria pentru șlagărul românesc trebuie consacrat minunatelor colinde tradiționale, de Crăciun care simbolizează spiritualitatea populară și ocupă loc de cinste în patrimoniul cultural național. Dintre cele mai cunoscute și mai îndrăgite colinde românești evidențiem: „Deschide ușa creștine!”, „Astăzi s-a născut Hristos”, „Trei păstori”, „Florile dalbe”, „Leru-i ler”, „Zorii de ziua”, „Sculăți gazde”, „Afară ninge liniștit”, „Sfântă seara de Crăciun” și altele, cântate de inegalabilul Ștefan Hrușcă (supranumit „Regele colindelor românești”), dar și de alte nume mari ale șlagărului românesc ca: Alexandru Arșinel, Benone Sinulescu, Tudor Gheorghe, Nicolae Furdui-Iancu, Ducu Bertzi, Vasile Șeicaru, Paul Surugiu - Fuego și alți, protagoniști ai unor albume de mare succes. Recent, în ziua de 18 noiembrie a.c. la Salonul Oficial al Ateneului Român, sub înaltul patronaj al Uniunii Compozitorilor din România, în prezența unui public select, a avut loc Gala Premiilor Revistei „Actualitatea Muzicală”, eveniment de excelență moderat de distinsul jurnalist Octavian Ursulescu. Cu acest prilej, au fost elogiați și premiați câțiva promotori și ambascadori ai șlagărului românesc, precum: Andrei Tudor, Petre Geambașu, Adrian Daminescu și Paul Surugiu - Fuego. Șlagărul românesc străbate timpul și grație tehnicii moderne, se ascultă și în prezent cu mare plăcere și bucurie de către toate generațiile.

Spunea Lucian Blaga așa:

„A trăi la sat – înseamnă a trăi în zăriștea cosmică și în conștiința unui destin emanat din veșnicie”.

Muzeul scaunelor și măsuțelor

Rodica SUBȚIRELU

Din anul 1475, printr-un hrisov domnesc este atestat satul Făgețel din județul Olt, situat într-o zonă geografică de o frumusețe naturală deosebită.

Aici se află un muzeu popular sătesc, operă și contribuție a sculptorului Nicolae Nica și, de asemenea, Muzeul scaunelor și măsuțelor, creație a generalului de brigadă în rezervă, scriitor și jurnalist profesionist, Vasile Fulga.

Lucrările din lemn și obiectele din tradiția populară românească, expuse în cadrul muzeului de către Vasile Fulga, se remarcă prin ingeniozitate, inventivitate și un stil de aranjare original.

De remarcat, calitatea lemnului și a materialelor folosite, încât vizitatorul pleacă mulțumit că în țara noastră există astfel de bijuterii folclorice dăinuitoare în timp, dovadă a valorii spirituale a plaiului mioritic românesc.

Mulțumim, domnule Vasile Fulga, pentru această distinsă preocupare menită să oglindească valorile folclorice tradiționale.

Intrarea în muzeu este liberă.

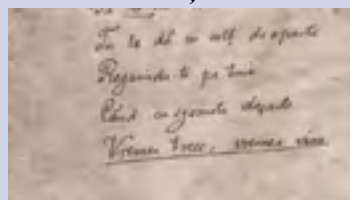
Vă dorim vizionare plăcută!

Vreme trece vreme vine
Toate-s vechi și nouă toate
Ce e rău și ce e bine
Tu te-ntreabă și socoate
Nu spera și nu ai teamă
Ce e val ca valul trece
De te-ndeamnă de te cheamă
Tu rămâi la toate rece

Multe trec pe dinainte
În auz ne sună multe
Cine ține toate minte
Și ar sta să le asculte
Tu așează-te deoparte
Regăsindu-te pe tine
Când cu zgomote deșarte
Vreme trece vreme vine

Nici încline a ei limbă
Recea cumpăn-a gândirii
Înspre clipa ce se schimbă
Pentru masca fericirii
Ce din moartea ei se naște
Și o clipă ține poate
Pentru cine o cunoaște
Toate-s vechi și nouă toate

Glossă

Privitor ca la teatru
Tu în lume să te-nchipui
Joace unul și pe patru
Totuși tu ghici-vei chipu-i
Și de plânge de se ceartă
Tu în colț petreci în tine
Și-nțelegi din a lor artă
Ce e rău și ce e bine

Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe
Vede-n capăt începutul
Cine știe să le-nvețe
Tot ce-a fost ori o să fie
În prezent le-avem pe toate
Dar de-a lor zădărnici
Te întreabă și socoate

Căci acelorași mijloace
Se supun câte există
Și de mii de ani încoace
Lumea-i veselă și tristă
Alte măști aceeași piesă
Alte guri aceeași gamă
Amăgit atât de-adese
Nu spera și nu ai teamă

Nu spera când vezi mișeei
La izbândă făcând punte
Te-or întrece nătarăii
De ai fi cu stea în frunte
Teamă n-ai căta-vor iarăși
Între dâșii să se plece
Nu te prinde lor tovarăș
Ce e val ca valul trece

Cu un cântec de sirenă
Lumea-ntinde lucii mreje
Ca să schimbe-actorii-n scenă
Te momeste în vârtej
Tu pe-alături te strecoară
Nu băga nici chiar de seamă
Din cărarea ta afară
De te-ndeamnă de te cheamă

De te-ating să feri în laturi
De hulesc să taci din gură
Ce mai vrei cu-a tale sfaturi
Dacă știi a lor măsură
Zică toți ce vor să zică
Treacă-n lume cine-o trece
Ca să nu-ndrăgești nimică
Tu rămâi la toate rece

Tu rămâi la toate rece
De te-ndeamnă de te cheamă
Ce e val ca valul trece
Nu spera și nu ai teamă
Te întreabă și socoate
Ce e rău și ce e bine
Toate-s vechi și nouă toate
Vreme trece vreme vine

Al. Eminescu

24 ianuarie 1859

Atunci s-a născut România!

Mari oameni ai nației române, prin inteligență și dăruire, în fruntea românilor de rând au înfăptuit Unirea Principatelor. Atunci s-a pus piatra de temelie pentru Marea Unire ce avea să vină 59 de ani mai târziu, la 1 decembrie 1918. Îndemnul de atunci „Hai să dăm mână cu mână/ Cei cu inima română” ar trebui să ne călăuzească în fiecare zi!

În ziua de 24 ianuarie 2006, la Slatina, în cinstea Micii Uniri, dar atât de mare în istoria neamului românesc, mai bine de 15.000 de români și-au dat mâna în cea mai mare horă din istoria lumii, consemnată de altfel și în Guinness World Records, iar numărul de participanți consemnat oficial în cartea recordurilor a fost de 13.828 oameni (atâtea ecusoane numerotate am reușit să facem) depășind cu 5000 recordul precedent al unei hore petrecute în Bulgaria, numai că atunci, la Slatina, era un ger teribil de -23°C.

Inițiatorii acestui mare eveniment au fost regizorul Cornel DIACONU, Gabriel COTABIȚĂ și Lavinia ȘANDRU dar marea sărbătoare ar trebui cinstită în fiecare an în toată România!

„Omul nu poate ajunge om decât prin educație”

Immanuel Kant

Banii nu aduc învățătura, dar învățătura aduce banii

Conform Declarației Universale a Drepturilor Omului, educația este un drept fundamental al acestuia, reprezentând cel mai eficient mecanism de mobilitate socială, o șansă reală de a depăși pragul sărăciei, promovând în acest sens egalitatea de șanse și diminuând inegalitatea socială. Totodată poate fi considerată a fi cel mai puternic instrument de transformare, deoarece permite promovarea drepturilor și libertăților omului și a dezvoltării durabile, contribuind astfel la construirea unui viitor echitabil pentru toți indivizii. Acestea sunt obiective realizabile dacă ne bucurăm, în egală măsură, de implicarea autorităților, a instituțiilor, a companiilor și mai ales a părinților și copiilor responsabili. Ca valoare, educația promovează toleranța și înțelegerea eliminând diferențele politice, culturale și religioase, punând accent pe apărarea drepturilor omului și conservarea mediului. Educația nu se referă doar la instituțiile de învățământ, ci vizează și mediul familiar, economic și social, acestea oferind, la rândul lor, contexte pentru a dobândi principiile etice ale educației. Rolurile educației sunt multiple, cu implicații semnificative în sfera economică, socială, culturală, dar și pe plan personal. Pentru individ, dar și pentru societate, educația aduce cu sine multe beneficii îmbunătățind perspectivele de carieră, stimulând economia și poate chiar, conform ultimelor studii, educația extinde durata de viață face oamenii mai fericiți. În cadrul societății, educația are o importanță deosebită, fiind baza pentru susținerea culturii, instruirea individuală și pentru evoluția umanității. Instituția școlară oferă cadrul optim pentru realizarea unei educații formale. Acest tip de educație, educația formală, face referire la cunoștințele academice, de bază, pe care un copil le învață într-un mod și cadru formal. Câteva exemple de educație formală sunt învățarea la clasă, certificarea institutului sau educația planificată a diferitelor discipline cu o programă adecvată, dobândită prin participarea la o instituție, acesta fiind modul sistematic în care o persoană frecventează o școală sau o universitate și primește instruire de la profesori autorizați să predea diferite materii. Multe țări au adoptat diferite sisteme de educație formală, însă majoritatea dintre acestea urmează programul K-12, printre care și România. Acest sistem presupune că un elev își începe educația la grădiniță la vârsta de trei ani și continuă până la vârsta de 18 ani, la absolvirea liceului, în urma unui examen. Educația formală cuprinde, de asemenea, și studii universitare și postuniversitare. Educația școlară nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor, însă, transformarea digitală a modificat semnificativ felul în care este văzut acest proces. Mulți specialiști din domeniul educației sunt de acord că educația are un rol fundamental și anume acela de a dota oamenii cu capacitățile și abilitățile necesare dezvoltării gândirii critice, care le permite să facă față tuturor provocărilor vieții. În altă ordine de idei, această gândire critică este, la rândul ei, esențială atunci când vine vorba de educarea persoanelor care sunt conștiente de drepturile și obligațiile lor cetățenești, ceea ce constituie un lucru extrem de important în epoca suprainformării sferei politice, a populismului și a știrilor false. Educația este capabilă să dezvolte capacitatea de analiză, să pună sub semnul întrebării tot ceea ce se vinde ca fiind adevărat și, mai mult decât atât, să învețe oamenii să reflecteze. Altfel spus, educația este singura modalitate de a garanta un viitor mai bun tuturor. Un om educat nu se naște, el se educă. Așadar, o educație bună aduce stimă de sine, perspective de carieră mai bune, sănătate îmbunătățită și o mai bună înțelegere a lumii.

Durerile articulare în sezonul rece

Dr. **Octaviana DAIA** medic primarConf dr. **Cristina DAIA** medic primar

De cele mai multe ori răcirea vremii sau venirea anotimpului rece este anticipată prin dureri reumatice articulare de coloana vertebrală, genunchi, șolduri, umeri, pumni, mana, degete și așa mai departe. Suntem meteosensibili iar boala artrozică vertebro-periferică, care reprezintă de fapt degenerarea cartilajului articular subcondral asociind formarea de osteofite (ciocuri) la orice nivel articular de la nivelul coloanei vertebrale, membre superioare sau inferioare, nu face decât să ne atragă atenția prin durere la nivelul vreunui genunchi sau umăr că "vremurile se schimbă".

De ce un vânt rece de toamna sau frigul iernii ne fac articulațiile dureroase? O teorie ar putea fi temperatura scăzută asociind un grad crescut de umiditate care determină edem și inflamație minimală articulară, scăderea mobilității articulare și rigiditate cu îngreunare în realizarea mișcărilor și desigur durere articulară. O alta teorie susține că modificările de presiune induse de fronturile atmosferice scăzute care aduc vremea rece cresc presiunea în articulații care resimt edemul și criza de spațiu deja existentă intraarticular, prin durere, inclusiv prin presiunea asupra terminațiilor nervoase libere ale nervilor.

Cei de făcut în fața unui așa „dar“ de a anticipa vremea? Ar trebui să ne pregătim articulațiile crescând cantitatea și calitatea structurilor sale prin consumul de alimente cum ar fi soia și avocado care încetinesc procesele de degenerare articulară, să adăugăm în alimentație suplimente nutritive cu conținut în glicozaminoglicani (condroidină, glucozamina), collagen, elemente de bază din structura cartilajului articular și mai ales vitamine de tipul C, dar și A și D, cofactori ai procesului de sinteză (hidroliza prolinei la hidroxiprolina) al lanțurilor de collagen, de bună calitate. O alimentație sănătoasă conținând antiinflamatoare naturale de tip herpagozide (rădăcină gheara diavolului) sau tumeric (condimentul curry, antiinflamator natural, antioxidant, antitumoral). Aportul exogen de collagen (de natură animală sau vegetală) asociind aport de minerale de tip zinc sau cupru, pot induce unele schimbări în îmbunătățirea

mobilității articulare. Pe de altă parte, injectarea de collagen intraarticular cu greutate moleculară mica (ca medicament și inductor local de refacere al structurii articulare), medie, mare (ca dispozitiv medical și de protecție contro-articulară) sunt modalități terapeutice cu eficiență dovedită științific dacă sunt indicate adecvat și etapizat, în funcție de vârsta de gradul de injurie locala articulară.

În final, schimbarea stilului de viață, combaterea sedentarismului și menținerea unei greutate fizice ideale printr-un program zilnic de exerciții fizice, jogging, exerciții la bicicleta ergometrică, înotul, s.a., exerciții care cresc mobilitatea și suplețea articulară, elimină produșii toxici metabolici locali, și în același timp scad pragul de percepție dureroasă. În concluzie prin articulații bine întreținute vom afla de schimbările climatice doar de la buletinul meteorologic.

Imposibil de bun

Firiță CARP

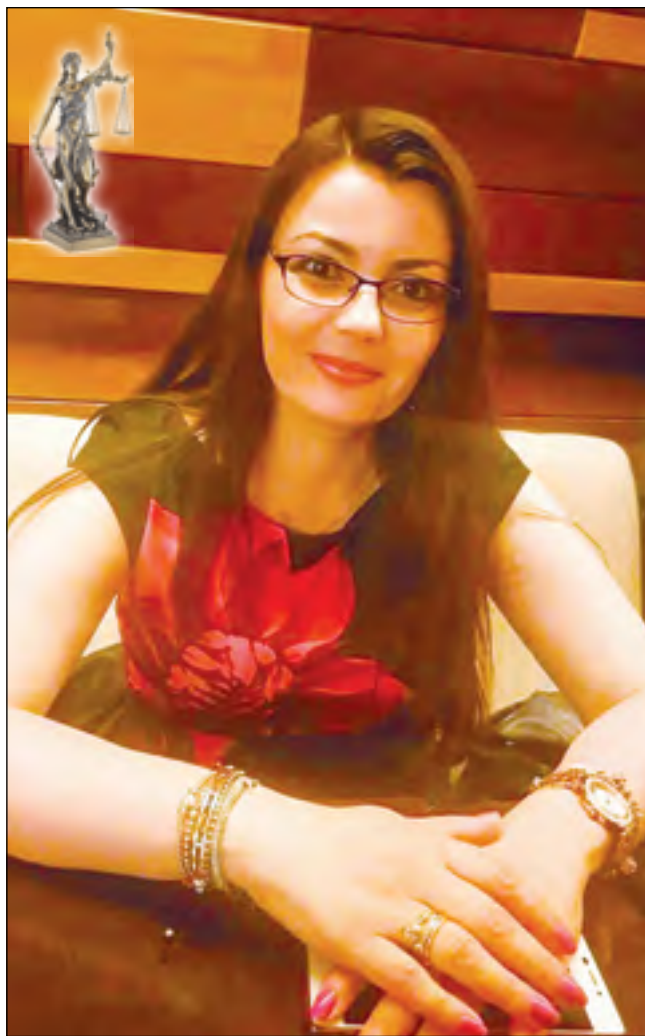
În urmă cu un an, când l-am întâlnit pentru prima dată, m-a impresionat capacitatea sa de a-și manifesta talentul în arta actoricească, dar și literară, l-am descoperit ca pe un poet original și rafinat. Eram la Reșița, amândoi oaspeți ai prietenului comun Marian Apostol, sufletul taberei de literatură „ION CHICHERE“ care ne prilejuise întâlnirea, și numele Toma Enache mi s-a întipărit în memoria afectivă ca un purtător de bun gust artistic și elevare spirituală.

Iată că acum, prezent la premiera filmului său „Enescu - jupuit de viu” în Mangalia, aveam să redescopăr creatorul erudit, dedicat trup și suflet operei sale. Pelicula se supune tuturor exigențelor estetice specifice genului, suita numeroasă de premii și distincții naționale și internaționale care îl însoțește triumfal prin sălile de cinematograf ale lumii fiind relevantă. Poate că nu sunt în măsură să spun mai mult decât glăsuiesc aceste însemne de apreciere venind într-o îmbucurătoare avalanșă, dar vreau să trec puțin de granița evidenței spre originile și însemnătatea acestui uriaș succes românesc. Ele privesc în comun personalitatea culturală greu de cuprins în cuvinte a celui care, cu vădită emoție, declamă modest: nu sunt bun, dar sunt aromân! Această subtilă trimitere la orizontul identitar este, în esență, cuprindere de profundă simțire a tot ce înseamnă respect și prețuire pentru valoare, pentru moștenirea culturală lăsată de înaintași, dar și îndemn de a le continua, urcând tezaurul primit în custodie pe noi cote de strălucire. Regizorul, creatorul de frumos polisemantic Toma Enache asta făurește. În dialogul său cu spectatorii de după vizionare, reluând replica dintr-o scenă emoționantă a filmului, prin care exemplaritatea enesciană apare în dimensiuni aproape supraomenești, ne-a ajutat să înțelegem că în fiecare om există o fărâmbă de dumnezeire care îl poate face „imposibil de bun”. Din întreaga documentare pentru realizarea filmului, regizorul a înțeles că Enescu a fost unicat în geniu, dar și în bunătate până la atingerea imposibilului în accepțiunea comună. Ar fi ideal ca viața sa, în întregul ei, să ne inspire și să ne motiveze în a ne depăși propriile limite.

Vizionarea peliculei ne înlesnește această interpretare, ea reușind să prezinte genialitatea marelui român în lumini și umbre realiste, edificatoare.

Dincolo de răvășitoarele emoții pe care ni le produce, cum face întotdeauna creația adevărată, filmul este o vibrantă invitație la a fi mai buni. Și, de ce nu, poate imposibil de buni! Să încercăm!

Decăderea din drepturile părintești

✍️ Avocat **Mariana-Daniela BĂDESCU**

Decăderea din exercițiul drepturilor părintești se poate cere în caz de abuz sau neglijență gravă, situații care sunt explicitate în Legea nr. 272/2004. În considerarea art. 94 alin (1) Cod civil, prin abuz asupra copilului se înțelege orice acțiune voluntară a unei persoane care se află într-o relație de răspundere, încredere sau de autoritate față de acesta, prin care sunt periclitată viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului. Potrivit art. 508 alin (1) Cod civil, decăderea din exercițiul drepturilor părintești se poate pronunța dacă părintele pune în pericol viața, sănătatea sau dezvoltarea copilului prin relele tratamente aplicate acestuia, prin consumul de alcool sau stupefiante, prin purtarea abuzivă, prin neglijența gravă în îndeplinirea obligațiilor părintești ori prin atingerea gravă a interesului superior al copilului. De asemenea, conform art. 95 din lege, sunt interzise aplicarea pedepselor fizice sub orice formă, precum și privarea copilului de drepturile sale de natură să pună în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea fizică sau psihică a copilului, atât în familie, cât și în orice instituție care asigură protecția, îngrijirea și educarea copiilor. Conform art. 94 alin (2), prin neglijarea copilului se înțelege omisiunea, voluntară sau involuntară, a unei persoane care are responsabilitatea creșterii, îngrijirii sau educării copilului de a lua orice măsură subordonată acestei responsabilități, fapt care pune în pericol viața, dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială, integritatea corporală, sănătatea fizică sau psihică a copilului. Motivele pentru decăderea din exercițiul drepturilor părintești sunt limitativ prevăzute de lege, textul fiind de strictă interpretare. Fiind o atingere (restrângere) a unor drepturi fundamentale, ocrotite de art. 26 (viața de familie) și art. 53 din Constituție și, respectiv, de art. 8 CEDO, și întrucât implică separarea forțată a copilului de părinți sau de unul dintre aceștia, decăderea din exercițiul drepturilor părintești este o măsură care nu poate fi luată decât dacă este necesară și are un scop legitim, respectiv este

temeinic justificată de imperativul respectării interesului superior al copilului. Astfel, părăsirea copilului, neacordarea întreținerii, lipsirea de supraveghere, conduita imorală a mamei pot constitui motive pentru decăderea din exercițiul drepturilor părintești. Cu toate acestea, expresia din cuprinsul art. 509 C.civ. „atingerea gravă adusă interesului superior al copilului”, este foarte generală, de natură să acopere o multitudine de abateri grave de la exercițiul drepturilor părintești. Doctrina este unanimă în a considera că decăderea din exercițiul drepturilor părintești intervine pentru deficiențe grave în exercitarea drepturilor părintești cu privire la persoana copilului. Este discutabil dacă decăderea sancționează și modul de înfăptuire a ocrotirii părintești în latura sa patrimonială. În practică, problema dacă și în ce măsură abuzul emoțional asupra minorului sub forma unor acte de alienare parentală a acestuia constituie sau nu un motiv de decădere din exercițiul drepturilor părintești este controversată. Personal consider că împiedicarea unuia dintre părinți de a avea legături personale cu minorul nu constituie prin ea însăși un motiv de decădere din exercițiul drepturilor părintești a părintelui la care locuiește copilul. Potrivit art. 41 din Legea nr. 272/2004, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 191/2022, dacă există motive temeinice pentru a suspecta că viața și securitatea copilului sunt primejduite în familie, reprezentanții serviciului public de asistență socială ori, după caz, ai direcției generale de asistență socială și protecția copilului

de la nivelul sectoarelor municipiului București au dreptul să viziteze copiii la locuința lor și să se informeze despre felul în care aceștia sunt îngrijiți, despre sănătatea și dezvoltarea lor fizică, educarea, învățătura și pregătirea lor profesională, acordând, la nevoie, îndrumările necesare. Dacă, în urma vizitelor efectuate, se constată că dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală sau socială a copilului este primejduită, serviciul public de asistență socială este obligat să sesizeze în termen de 24 de ore direcția generală de asistență socială și protecția copilului în vederea luării măsurilor prevăzute de lege. La rândul ei, direcția generală de asistență socială și protecția copilului este obligată să sesizeze instanța judecătorească în situația în care consideră că sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru decăderea, totală sau parțială, a părinților ori a unuia dintre ei din exercițiul drepturilor părintești. Din analiza acestor dispoziții legale rezultă că, pe lângă normele

de drept material, sunt instituite și unele norme speciale de procedură, iar sub aspectul calității procesuale active este consacrată una specială și unică a autorității administrative publice locale cu atribuții în domeniul protecției copilului. În acest sens, textul se coroborează cu prevederile art. 37 C.pr.civ. referitoare la legitimarea procesuală excepțională a unor persoane, potrivit cărora, „În cazurile și condițiile prevăzute exclusiv prin lege, se pot introduce cereri sau se pot formula apărări și de persoane, organizații, instituții sau autorități, care, fără a justifica un interes personal, acționează pentru apărarea drepturilor ori intereselor legitime ale unor persoane aflate în situații speciale sau, după caz, în scopul ocrotirii unui interes de grup ori general”. Având în vedere caracterul special și excepțional al măsurii decăderii din exercițiul drepturilor părintești, dispozițiile legale analizate sunt de strictă interpretare, ceea ce înseamnă că numai autoritatea administrației publice locale cu atribuții în domeniul protecției copilului poate să sesizeze instanța de judecată cu o astfel de cerere, având o calitate procesuală activă exclusivă și excepțională în această materie, atât în primă instanță, cât și în calea de atac. Celălalt părinte nu are legitimare procesuală activă de a solicita decăderea din exercițiul drepturilor părintești. Chiar dacă are o legitimare procesuală activă excepțională, consider că direcția pentru protecția copilului poate să renunțe la cererea de chemare în judecată sau, după caz, la calea de atac, dacă această renunțare este în interesul superior al copilului. Potrivit art. 96 din Legea nr. 272/2004, orice persoană care, prin natura profesiei sau ocupației sale, lucrează direct cu un copil și are suspiciuni în legătură cu existența unei situații de abuz sau de neglijare a acestuia este obligată să sesizeze serviciul public de asistență socială sau direcția generală de asistență socială și protecția copilului în a cărei rază teritorială a fost identificat cazul respectiv. Desigur, prin orice persoană se înțelege și copilul în cauză. Pentru semnalarea cazurilor de abuz sau de neglijare a copilului, la nivelul fiecărei direcții generale de asistență socială și protecția copilului se înființează obligatoriu telefonul copilului, al cărui număr va fi adus la cunoștință publicului. Ca natură juridică, decăderea din exercițiul drepturilor părintești poate fi privită, din punctul de vedere al părinților, ca o sancțiune, iar din punctul de vedere al copilului, ca o măsură de protecție. Legea nr. 272/2004 prevede măsura specială a plasamentului în regim de urgență, precum și efectul suspendării exercițiului drepturilor părintești. Astfel, potrivit art. 100 din lege, reprezentanții persoanelor juridice, precum și persoanele fizice care au în îngrijire sau asigură protecția unui copil sunt obligați să colaboreze cu reprezentanții direcției generale de asistență socială și protecția copilului și să ofere toate informațiile necesare pentru soluționarea sesizărilor.

Baroul București
-0721 867 155
avocatdanielabadescu@gmail.com

Un secol pe pistele de bob și sanie

✍️ Radu LEVÂRDĂ

Federația Română de Bob-Sanie a sărbătorit anul acesta un secol de la afilierea la forul internațional. Perioadă în care, cu toate dificultățile pricinuite de vremea capricioasă din timpul iernii și a lunilor de antrenamente, completate de condițiile improprii de pregătire, s-au obținut rezultate meritorii. Primele concursuri de bob, skeleton și sanie au avut loc în România din anul 1909, la Sinaia.

După includerea Comisiei pentru Sporturile de Iarnă în cadrul Federației Societății de Sporturi din România, în 1912, s-a desfășurat, doi ani mai târziu, întâiul concurs internațional școlar de bob câștigat de echipa Liceului Gheorghe Lazăr din Capitală, urmat de competiția seniorilor. În 1922 a avut loc primul campionat național la sporturi de iarnă, tot la Sinaia. La competiția de bob 2 persoane s-au impus Iorgu Arsenie, un librar de la Centrul din Rm. Vâlcea și Tita Rădulescu din București. Cei doi vor participa după doi ani la un concurs internațional la Chamonix, cucerind trei trofee, cu un bob tip Bachmann, împrumutat. În această localitate alpină a avut loc apoi constituirea

Federației Internaționale de Bob și Tobogane (FIBT), eveniment la care România, reprezentată de Arsenie, avea să obțină afilierea la acest for important. În 1925 se va construi pe versantul vestic al dealului Furnica din Sinaia prima pârtie de bob, după proiectul inginerului Sîngiorzan, cu o lungime de 2100 metri și 10 viraje, traseu omologat ulterior la 1430-2100 metri și șase viraje. Concursurile din următorii ani vor fi dominate de piloții aviatori, Alexandru Papană și Dumitru Hubert, de la clubul Aeronautica, adjudecându-și titlul la bob 2 persoane. Ei aveau să participe în premieră la Jocurile Olimpice de Iarnă din 1928, de la St. Moritz, Elveția, unde s-au clasat pe locul 7, suportând cheltuielile deplasării. Peste patru ani au mers la ediția olimpică de la Lake Placid, SUA, unde au încheiat pe poziția 4 la bob 2 persoane, cea mai valoroasă din istorie și pe 6, la proba de 4 persoane, alături de Alexandru Ionescu și Ulise Petrescu. Cei doi au recidivat la Mondialele din 1933, unde, cu un bob vechi de lemn, au luat medalia de aur, prima de acest fel din istoria modernă sporturilor din România, performanță răsplătită cu Premiul Național pentru Sport. Același trofeu din cel mai strălucitor metal, va fi cucerit în 1934 la Altenberg, Germania, de dublu-ul Alexandru Ifrim-Victor Dumitrescu. Următoarea epocă debutează în 1970 cu afilierea FRBS la FIL, forul internațional de sanie, skeletonul fiind integrat în 1998, Competițiile devin tot mai grele pentru reprezentanții țării noastre, care se înfruntau cu adversari puternici din URSS, SUA, Germania, Italia, Franța, Elveția, Canada ș.a., beneficiari ai unor materiale și condiții superioare de pregătire. Cel care va relansa bobul românesc în elita mondială va fi ION PANȚURU. Fostul fotbalist (portar) de la Carpați Sinaia, trecut la bob, reușește o serie de rezultate remarcabile la marile competiții internaționale. Cel mai valoros, bronz la Jocurile Olimpice de la Grenoble din 1968, împreună cu NICOLAE NEAGOE. La care se vor adăuga medalii de aur, argint și bronz la Campionatele Mondiale și Europene, cu Neagoe sau Dumitru Focșeneanu. După 1977 se remarcă echipajele pilotate de Dragoș Panaitescu. Piloți tineri, ca Dorin Degan, Ion Duminicel, Alexandru Pandrea încearcă să ducă mai departe performanțele bobului românesc în lume. Cvartetul Degan, Cornel Popescu, Gheorghe Lixandru, Costel Petrariu ocupă locul al treilea la Cupa Mondială de la Cervinia, Italia și poziția 7 la Jocurile Olimpice de la Sarajevo 1984, iar Nicolae Istrate și Florin Crăciun reușesc ultimul rezultat notabil, locul 8 la

Mondialele de la Königssee, Germania 2011, la bob 2 persoane. Din 1980 se introduce sania în programul olimpic de la Lake Placid, din 2002, la Salt Lake City, proba feminină de bob 2 persoane și skeletonul, masculin și apoi, din 2022, la Beijing, cea feminină de monobob. Performerii noștri sunt sănierii Ioan Apostol și Liviu Cepoi, clasati în apropierea podiumului olimpic de la Albertville 1992 și pe 6 la ediția următoare găzduită de localitatea norvegiană Lillehammer. Raluca Strămăturaru ocupă, la rândul ei, locul 7, la competiția celor cinci cercuri olimpice din Coreea de Sud 2018. România organizează Mondialele de bob juniori la Brașov, în 1951, apoi Cupa Mondială seniori la sanie pe pârtii naturale, la Vatra Dornei, 2013-2015, Campionatele Mondiale de sanie pe piste naturale, în aceeași locație, în 2014, și 2017, și campionatele lumii de starturi bob-skeleton role, la Mamaia, în

2016. Țara noastră a avut și are reprezentanți în structurile celor două federații internaționale. După Petre Focșeneanu, vicepreședinte al FIBT între 1972-1984 au urmat Dragoș Panaitescu, președinte al Comisiei de Materiale a FIBT, între 2006-2010 și, ulterior, membru, până-n prezent, Sorin Buta, vicepreședinte FIL pe piste naturale, Sorina Țicu, membru în Biroul Executiv al FIL, Ioan Apostol, antrenor FIL, Nicolae Istrate, membru în Comitetul de Dezvoltare al

IBSF, arbitru internațional, Dorin Velicu, antrenor de pârtie la IBSF și Raluca Strămăturaru, membru în Comisia Sportivilor a FIL. Componenții lotului olimpic participă la competițiile din calendarul internațional, care au debutat la finele lunii noiembrie.

Ce înseamnă recuperarea medicală respiratorie și când este nevoie de ea

Alexandru ȘTEFAN

Recuperarea medicală respiratorie sau reabilitarea pulmonară (RP) este un ansamblu de proceduri și tehnici indicate persoanelor care suferă de afecțiuni respiratorii cronice. Este esențial de știut că recuperarea respiratorie nu înlocuiește tratamentul medicamentos și nu vindecă afecțiunile respiratorii cronice, ci este recomandată în completarea tratamentului medical, în vederea ușurării simptomelor și îmbunătățirii calității vieții pacientului.

Recuperarea respiratorie este un act medical individualizat ce este inclus într-un program multidisciplinar bazat pe un diagnostic corect și constă într-un tratament complex personalizat, astfel programul de recuperare conduce la scăderea spitalizării, la ameliorarea simptomatologiei respiratorii precum și la îmbunătățirea calității vieții pacientului.

Scopul programului de recuperare respiratorie este de a aduce pacientul la o capacitate funcțională maximală în contextul afecțiunilor existente.

Căror pacienți li se adresează și de ce au nevoie de recuperare medicală

Pacienți cu boli cronice ale aparatului respirator sunt des întâlniți și, mai ales, odată cu înaintarea în vârstă, afectează tot mai mult viața de zi cu zi a pacienților, ducând până la limitarea activităților zilnice, disconfort pronunțat și stări de anxietate sau depresie. Respirația este un act complex, iar orice perturbare a acesteia nu are doar efecte izolate, ci este influențată de legătură dintre plămâni, musculatura toracică, coloana vertebrală și chiar tonusul psihic. De aceea, administrarea medicației adecvate trebuie să fie completată de terapii ce vizează întregul ansamblu.

Recuperarea respiratorie are în vedere simptomele cele mai frecvente ale pacienților cu afecțiuni pulmonare, de la pierderea aerului (dispnee) și o capacitate redusă de efort, până la incapacitatea de desfășurare a activităților zilnice obișnuite, și are ca obiectiv îmbunătățirea calității vieții pacienților, prin educație și exersarea unor procedee specifice.

„Principalele indicații ale recuperării respiratorii sunt bolile respiratorii obstructive (de la bronhopneumopatie cronică obstructivă până la astm bronșic) și bolile pulmonare restrictive care includ, pe lângă fibroze pulmonare, afecțiuni bazate pe deformarea coloanei (cifoscolioza) sau afecțiuni neuromusculare ce se răsfrâng asupra procesului respirator. RP poate fi recomandată și în corelație cu intervențiile chirurgicale la nivel toracic, inclusiv transplantul pulmonar, sau diverse afecțiuni cu impact secundar asupra plămânilor. Un avantaj major al RP este acela că nu există limită de vârstă sau restricții legate de gravitatea afecțiunii. Terapia de recuperare este adaptată în funcție de pacient și este chiar recomandată la vârsta a treia”, a explicat Dr. Oana Beșliu, medic specialist – Recuperare, în cadrul Clinicii de Prevenție și Recuperare Medicală „Angiomedica” din București.

Ce presupune recuperarea respiratorie

Recuperarea medicală respiratorie presupune un ansamblu de procedee terapeutice, de aceea se realizează de către o echipă multidisciplinară, formată din medicul de recuperare medicală, fiziokinetoterapeut, terapeutul ocupațional, terapeutul respirator, nutriționist, psiholog. RP include terapia fizicaltoracală, fizică proprie-zisă, terapia ocupațională, terapia respiratorie.

Terapia fizicaltoracală include:

- tehnici respiratorii: respirație diafragmatică, respirație cu buzele strânse, respirație glosolarfingiană;
- tehnici de postură;
- tapotament manual;
- tuse controlată;
- tuse asistată.

Terapia fizică

- Asigură rezistența la efort și promovează un program de exerciții ce duc la creșterea rezistenței la efort împreună cu tehnici respiratorii corecte.

Terapia ocupațională

- Asigură un program de exerciții în vederea tonifierii și menținerii mobilității la nivelul membrului superior
- Asigură antrenamentul pacientului și facilitează activitățile de autoîngrijire.

Terapia respiratorie necesită aspirator, nebulizator, oxigen, ventilator, dispozitiv pentru respirație în presiune pozitivă intermitentă cu rol în creșterea inspirului și asigurării expansiunii pulmonare.

În funcție de starea pacientului, se poate desfășura în spital (în cazul pacienților internați), ambulatoriu (prin ședințe regulate) sau la domiciliul pacientului. Recuperarea începe întotdeauna cu o evaluare, bazată pe o serie de teste și măsurători, în vederea stabilirii unui plan terapeutic personalizat pentru fiecare pacient. Recuperarea include exerciții fizice de forță, pentru antrenarea capacității de efort, gimnastică respiratorie, prevenția infecțiilor respiratorii prin tehnici de drenaj pulmonar, terapii complementare cu aerosoli, hidrogimnastica sau proceduri de fizioterapie. La acestea, se adaugă educarea pacienților pentru corectarea respirației, utilizarea aparatelor ajutătoare, dacă este cazul, sprijinul psihologic și consilierea nutrițională, dacă pacientul suferă de obezitate.

Afecțiunile plămânilor sunt corelate cu scăderea efectivă a masei musculare, ceea ce duce la o stare accentuată de oboseală, lipsa forței și inabilitatea de desfășurare a activităților fizice normale. Așadar, exercițiile fizice vizează antrenarea grupelor musculare mari, corectarea posturii și a curburilor modificate ale coloanei vertebrale, și pot include mersul pe bandă sau pedalarea pe bicicletă medicinală. Forța musculară, dar și coordonarea și flexibilitatea sunt deosebit de importante. Kinetoterapia aparatului respirator se axează pe reeducarea respirației, creșterea amplitudinii respirației, antrenarea mușchiului diafragmei.

Pacienții realizează toate tehnicile sub îndrumarea specialiștilor și învață să continue și pe cont propriu, acasă, anumite exerciții. În funcție de necesitățile fiecăruia în parte, sunt recomandate proceduri complementare cu substanțe naturale (aerosoli, ape termale) sau tehnici psihologice pentru ameliorarea anxietății și recuperarea încrederii în propriile forțe. Nu există o durată standard pentru recuperarea medicală respiratorie, numărul și frecvența ședințelor fiind stabilite de către medic. Riscurile sunt minime, întrucât toate procedeele se realizează sub îndrumare medicală, într-un cadru specializat. Iar beneficiile sunt incontestabile, de la creșterea rezistenței la efort și răriră episoadelor de „lipsă de aer”, până la prevenirea acutizărilor și a necesității spitalizării. Pacienții își pot relua, într-o mare măsură, stilul de viață obișnuit, au o mai mare încredere în forțele lor și se pot bucura de o viață echilibrată.

Redacția

Director general onorific

Doru Dinu GLĂVAN

Director

Nicolae VASILE

Redactor-șef onorific

Rodica SUBȚIRELU

Redactor-șef

Marian DUMITRU

Redactor-șef adjunct

Daniela BĂDESCU

Redactor-șef adjunct

Teodora MARIN

Secretar general de redacție

Alexandru ȘTEFAN

Corector

Ioan GANEA - CRISTU

Art director

Mihai APOLOZAN

Membri fondatori

Doru Dinu GLĂVAN

Rodica SUBȚIRELU

Marian DUMITRU

Nicolae CABEL

Clementina TIMUȘ

Eliza ROHA

Claudia MOTEA

Senior editori

Ștefan PĂUN

Nicolae VASILE

Corina VLAD DIAONESCU

Marian DUMITRU

George CANACHE

Alexandre ANDREI (Paris)

Alexandru ȘTEFAN

Vergil COJOCARU - COVER

Octaviana DAIA

Consultanță juridică

Avocat Daniela BĂDESCU

Adresă

**Bd. General Gheorghe Magheru
nr. 28-30, et. 1, Sector 1, București**

Contact

Tel: 021 317 9225

Fax: 021 313 0672

cronicatimpului2015@gmail.com

uzpr/cronica-timpului

facebook.com/uzp.org.ro

ISSN: 2393-1361

Tipărit la CNI CORESI SA

**Responsabilitatea juridică
pentru conținutul articolului publicat
apartine autorului**

Gheorghe Pintilie

Prof.pictor **Vergil COJOCARU-COVER**

Artistul plastic Gheorghe Pintilie și pictura sa, o cromatică sensibilă - fereastră a gândurilor și sentimentelor sale.

Motto: „Destinul este independent de om. Important este ce face omul cu el” (Florin Vaideianu „Aforisme ”)

Într-o gamă cromatică impresionistă sau postimpresionistă dar cu vădite impulsii realiste, grație ambițiilor sale de perfecționist, artistul plastic Gheorghe Pintilie din orașul Roman, participant din ce în ce mai activ la expozițiile și bienalele-concurs din țară dar și din străinătate, prezintă publicului admirator de arta și frumos lucrări de pictură care demonstrează cu prisosință că artistul expozant știe să picteze sentimente, dezvăluind cromatic interior de suflete, peisaje, flori, portrete și naturi statice. Opera artistului Gheorghe Pintilie este rezultatul unei perfecte armonizări de suflet, rețină și culoare, așternută pe pânză sau carton cu harnicie și talent remarcabil, de o mână dibace. Înconjurat de picturi semnate Gheorghe Pintilie, trăiești încântătoare momente de frumusețe și extaz. În arta sa transpare, cu profundă expresivitate plastică, personalitatea sa artistică matură, talentată, inteligentă. Tot ce realizează în pictură iese din sufletul său și poartă cu responsabilitate plastică pecetea puternicei sale personalități intelectuale. Artă sa plastică este demn model artistic de dat exemplu multor confrăți în ale artelor plastice.

Elementele limbajului plastic capătă în contextul creației sale dimensiuni simbolice. Unul dintre crezurile pictorului-profesor Gheorghe Pintilie este să te lași văzut și nu să te închizi. Nevoia de deschidere o descoperim în toate gesturile umane și demersurile plastice ale domniei sale. Este un pictor al lumii în care trăim, capabil de a se pune în dialog cu divinitatea și cu propria sa conștiință. Locurile pe care le alege pentru pictură, în „plein air”, sunt pentru el ca niște altare de rugăciune și adorație a creației divine, iar autoportretele sale sunt introspectiv-retrospective cu miza narativ-identitară confesivă. O artă din har divin cu efect vindecător pentru propriul suflet și pentru sufletele celor care o gustă.

